

ตารางเปรียบเทียบพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๔๒

กับร่างพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ.

กฎหมายปัจจุบัน	ร่างที่เสนอแก้ไข	เหตุผลที่ขอแก้ไขเพิ่มเติม
<p>พระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญา ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๔๒</p> <p>_____</p> <p>ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร. ให้ไว้ ณ วันที่ ๔ กันยายน พ.ศ. ๒๕๔๒ เป็นปีที่ ๕๔ ในรัชกาลปัจจุบัน</p> <p>พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า</p> <p>โดยที่เป็นการสมควรให้หมักกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญ ว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง</p> <p>จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้</p>	<p>ร่าง พระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญา ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ.</p> <p>_____</p> <p>.....</p> <p>โดยที่เป็นการสมควรให้หมักกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่า ด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง</p> <p>.....</p>	

<p>มาตรา ๑ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญเรียกว่า “พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๕๒”</p> <p>มาตรา ๒ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป</p>	<p>มาตรา ๑ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญเรียกว่า “พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ.”</p> <p>มาตรา ๒ พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป</p> <p>มาตรา ๓ ให้ยกเลิก</p> <p>มาตรา ๓ แห่งกติก</p> <p>(๑) พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๕๒</p> <p>(๒) พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง พ.ศ. ๒๕๕๒ พ.ศ. ๒๕๕๐</p>	
<p>มาตรา ๓ ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ เว้นแต่ข้อความแสดงไว้เป็นอย่างอื่น</p> <p>“ศาล” หมายความว่า ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง</p> <p>“คณะกรรมการ ป.ป.ช.” หมายความว่า คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ</p> <p>“ประธาน ป.ป.ช.” หมายความว่า ประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ</p>	<p>มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ เว้นแต่ข้อความแสดงไว้เป็นอย่างอื่น</p> <p>“ศาล” หมายความว่า ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง</p> <p>“คณะกรรมการ ป.ป.ช.” หมายความว่า คณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ</p> <p>“ประธาน ป.ป.ช.” หมายความว่า ประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ</p>	

<p>“กรรมการ ป.ป.ช.” หมายความว่า ประธานหรือกรรมการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ</p>	<p>“กรรมการ ป.ป.ช.” หมายความว่า ประธานหรือกรรมการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ</p> <p>“ผู้มีส่วนอิสระ” หมายความว่า บุคคลซึ่งทำหน้าที่ตรวจสอบหา ข้อเท็จจริงและทำความเข้าใจในกรณีที่มีการกล่าวหาว่ากรรมการ ป.ป.ช. ผู้ได้มีพฤติการณ์ร้ายแรงผิดปกติ ทุจริตต่อหน้าที่ หรือจงใจ ปฏิบัติหน้าที่หรือใช้อำนาจขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญหรือ กฎหมาย</p>	<p>เพื่อให้สอดคล้องกับมาตรา ๒๓๖ และ ๒๓๗ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักร ไทย</p>
<p>มาตรา ๔ นับแต่วันที่พระราชบัญญัติประกอบ รัฐธรรมนูญนี้ใช้บังคับ ห้ามมิให้ศาลอื่นรับคดีที่อยู่ในอำนาจของ ศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองไว้ พิจารณาทพิพากษา</p> <p>มาตรา ๕ ในการพิจารณาคดี ให้ศาลยึดรายงานของ คณะกรรมการ ป.ป.ช. เป็นหลักในการพิจารณาและอาจได้ สวนหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานเพิ่มเติมได้ตามที่ เห็นสมควร</p> <p>ในการปฏิบัติหน้าที่ ศาลมีอำนาจเรียกเอกสารหรือ หลักฐานที่เกี่ยวข้องจากบุคคลใดหรือเรียกบุคคลใดมาให้ ถ้อยคำ ตลอดจนขอให้ศาลอื่น พนักงานสอบสวน หน่วยงานราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือราชการส่วนท้องถิ่น ดำเนินการใดเพื่อประโยชน์แห่งการพิจารณาได้</p> <p>ศาลมีอำนาจแต่งตั้งบุคคลหรือคณะบุคคลเพื่อปฏิบัติ หน้าที่ตามที่มีออบหมาย</p>	<p>มาตรา ๕ นับแต่วันที่พระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ ใช้บังคับ ห้ามมิให้ศาลอื่นรับคดีที่อยู่ในอำนาจของศาลฎีกาแผนก คดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองไว้พิจารณาทพิพากษา</p> <p>มาตรา ๖ ในการพิจารณาคดีให้ใช้ระบบไต่สวนและเป็นไป โดยรวดเร็วตามที่กำหนดในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ และข้อกำหนดของประธานศาลฎีกา ทั้งนี้ ให้ศาลค้นหาความจริง โดยยึดความจริงสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ป.ช. หรือ ของผู้มีส่วนอิสระ แล้วแต่กรณี เป็นหลักในการพิจารณาและอาจได้ สวนหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานเพิ่มเติมตามที่เห็นสมควร</p> <p>ในการปฏิบัติหน้าที่ ศาลมีอำนาจเรียกเอกสารหรือหลักฐาน ที่เกี่ยวข้องจากบุคคลใดหรือเรียกบุคคลใดมาให้ถ้อยคำ ตลอดจน ขอให้ศาลอื่น พนักงานสอบสวน หน่วยงานราชการ หน่วยงานของรัฐ รัฐวิสาหกิจ หรือราชการส่วนท้องถิ่น ดำเนินการใดเพื่อประโยชน์แห่ง การพิจารณาได้</p>	<p>กำหนดหลักการให้ชัดเจนถึงอำนาจหน้าที่ ของศาลในการค้นหาความจริงตามระบบ ไต่สวน และเนื่องจากตามรัฐธรรมนูญฉบับ ปัจจุบันมีกรณีที่ยังการสูงสุดฟ้องคดีตาม ความเห็นของคณะผู้ไต่สวนอิสระ จึง กำหนดให้การณัติดังกล่าว ให้ศาลยึดสำนวน การไต่สวนของผู้ไต่สวนอิสระเป็นหลักใน การพิจารณาคดีด้วย</p>

<p>ของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมืองในศาลฎีกาเพื่อบริบังงานที่ จำเป็นในระหว่างที่ยังไม่มอดคณะผู้พิพากษาตามมาตรา ๑๓๓ สำหรับคดีคดีหนึ่ง</p>	<p>ทางการเมืองในศาลฎีกาเพื่อบริบังงานที่จำเป็นในระหว่างที่ยังไม่มี คณะผู้พิพากษาตามมาตรา ๑๔ สำหรับคดีคดีหนึ่ง</p>	<p>(๑) แก้ไขให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๓๔ และ ๒๓๕</p>
<p>มาตรา ๙ ศาลมีอำนาจพิงการณาพิพากษาคดี ดังต่อไปนี้ (๑) คดีที่มีมูลแห่งคดีเป็นการกล่าวหาว่านายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา หรือ ข้าราชการการเมืองอื่น ร่ำรวยผิดปกติ กระทำผิดต่อ ตำแหน่งหน้าที่ราชการตามประมวลกฎหมายอาญา หรือกระทำ ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ หรือทุจริตต่อหน้าที่ตามกฎหมายอื่น</p>	<p>มาตรา ๑๐ ศาลมีอำนาจพิงการณาพิพากษาคดี ดังต่อไปนี้ (๑) คดีที่มีมูลแห่งคดีเป็นการกล่าวหาว่านายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา ข้าราชการ การเมืองอื่นตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการการเมือง ข้าราชการรัฐสภาฝ่ายการเมืองตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบ ข้าราชการฝ่ายรัฐสภา ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ ผู้ดำรงตำแหน่งใน องค์การอิสระหรือผู้ว่าการตรวจเงินแผ่นดิน <u>ข้าราชการ ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการกระทำความผิดกฎหมาย หรือ กระทำ ความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ หรือทุจริตต่อหน้าที่ตามกฎหมาย อื่นๆ</u> ทุจริตต่อหน้าที่ หรือจงใจปฏิบัติหน้าที่หรือใช้อำนาจขัดต่อ บทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญหรือกฎหมาย</p>	<p>(๑) แก้ไขให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๓๔ และ ๒๓๕</p>
<p>(๒) คดีที่มีมูลแห่งคดีเป็นการกล่าวหาบุคคลตาม (๑) หรือ บุคคลอื่นเป็นตุลาการ ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุนในการกระทำความผิด ทางอาญตาม (๑)</p>	<p>(๒) คดีที่มีมูลแห่งคดีเป็นการกล่าวหาบุคคลตาม (๑) หรือ บุคคลอื่นเป็นตุลาการ ผู้ใช้ หรือผู้สนับสนุนในการกระทำความผิดทาง อาญตาม (๑) รวมทั้งผู้ให้ ผู้ขอให้ หรือรับว่าจะให้ทรัพย์สินหรือ ประโยชน์อื่นใดแก่บุคคลตาม (๑) เพื่อบริบังงานที่กระทำการ ไม่กระทำ การ หรือประวิงการกระทำอันมิชอบด้วยหน้าที่</p>	<p>(๒) แก้ไขให้สอดคล้องกับพระราชบัญญัติ ประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกัน และปราบปรามการทุจริต</p>
<p>(๓) คดีซึ่งประธานวุฒิสภาส่งคำร้องให้ศาลพิงการณา พินากษาข้อกล่าวหาว่าการมการ ป.ป.ช. ร่ำรวยผิดปกติ กระทำ ความผิดฐานทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่ง</p>	<p>(๓) คดีซึ่งประธานวุฒิสภาส่งคำร้องให้ศาลพิงการณาพิพากษา ข้อกล่าวหาว่าการมการ ป.ป.ช. ร่ำรวยผิดปกติ กระทำความผิดฐาน ทุจริตต่อหน้าที่ หรือกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ คดีที่</p>	<p>(๓) แก้ไขให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๓๖ และ มาตรา ๒๓๗</p>

<p>หน้าที่ราชการ</p>	<p>ประธานรัฐสภาเสนอเรื่องให้ศาลพิจารณาวินิจฉัยข้อกล่าวหาว่ากรรมการ ป.ป.ช. มีพฤติการณ์ร้ายแรงผิดปกติทุจริตต่อหน้าที่ หรือจงใจปฏิบัติหน้าที่หรือใช้อำนาจขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญหรือกฎหมาย</p>	<p>(๔) แก้ไขให้สอดคล้องกับการกำหนดตำแหน่งตาม (๑)</p>
<p>(๔) คดีที่ร้องขอให้ทรัพย์สินที่เพิ่มขึ้นผิดปกติของนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา ข้าราชการการเมืองอื่น หรือผู้บริหารท้องถิ่นและสมาชิกสภาท้องถิ่นตามกฎหมายบัญญัติตกเป็นของแผ่นดิน</p>	<p>(๔) คดีที่ร้องขอให้ทรัพย์สินที่เพิ่มขึ้นผิดปกติของนายกรัฐมนตรี รัฐมนตรี สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา ข้าราชการการเมืองอื่น หรือผู้บริหารท้องถิ่นและสมาชิกสภาท้องถิ่นตามรัฐธรรมนูญของบุคคลตาม (๑) ตกเป็นของแผ่นดิน เพราะเหตุร้ายแรงผิดปกติหรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติ</p>	<p>เพิ่ม (๕) เพื่อให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๓๕ วรรคเจ็ดและพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต</p>
<p>มาตรา ๑๐ เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่ากรณีมูลที่จะดำเนินคดีตามมาตรา ๙ (๑) (๒) หรือ (๔) ให้ประธาน ป.ป.ช. ส่งรายงาน เอกสาร และพยานหลักฐาน พร้อมทั้งความเห็นไปยังอัยการสูงสุดภายในสิบวัน เพื่อให้อัยการสูงสุดยื่นฟ้องคดีต่อศาล</p>	<p>มาตรา ๑๑ เมื่อคณะกรรมการ ป.ป.ช. มีมติว่ากรณีมูลที่จะดำเนินคดีตามมาตรา ๙๓๑ (๑) (๒) หรือ (๔) ให้ประธาน ป.ป.ช. ส่งรายงาน เอกสาร และพยานหลักฐาน พร้อมทั้งความเห็นไปยังอัยการสูงสุดภายในสิบวัน เพื่อให้อัยการสูงสุดยื่นฟ้องคดีต่อศาล</p>	<p>กำหนดระยะเวลาให้เหมาะสมยิ่งขึ้น</p>
<p>ให้อัยการสูงสุดยื่นฟ้องคดีภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องตามวรรคหนึ่ง เว้นแต่ภายในระยะเวลาดังกล่าวอัยการสูงสุดมีความเห็นว่าเรื่องที่ยื่นมานั้นยังไม่สมบูรณ์ และได้แจ้งข้อไม่สมบูรณ์นั้นไปยังคณะกรรมการ ป.ป.ช.</p>	<p>ให้อัยการสูงสุดยื่นฟ้องคดีภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับเรื่องตามวรรคหนึ่ง เว้นแต่ภายในระยะเวลาดังกล่าวอัยการสูงสุดมีความเห็นว่าเรื่องที่ยื่นมานั้นยังไม่สมบูรณ์ และได้แจ้งข้อไม่สมบูรณ์นั้นไปยังคณะกรรมการ ป.ป.ช.</p>	<p>กำหนดระยะเวลาฟ้องคดีให้เหมาะสมยิ่งขึ้น</p>

<p>มาตรา ๑๑ ภายในสิบสี่วันนับแต่วันได้รับแจ้งชื่อไม่สมบูรณ์ตามมาตรา ๑๐ ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. และอัยการสูงสุดตั้งคณะกรรมการหนึ่ง โดยมีผู้แทนของแต่ละฝ่ายจำนวนฝ่ายละเท่ากันเป็นคณะกรรมการ ให้สำนักงานคณะกรรมการ ป.ป.ช. ทำหน้าที่เป็นฝ่ายเลขานุการ คณะทำงานมีอำนาจหน้าที่พิจารณาพยานหลักฐานที่ไม่สมบูรณ์ และรวบรวมพยานหลักฐานให้สมบูรณ์ แล้วส่งให้อัยการสูงสุดเพื่อฟ้องคดีต่อไป</p>	<p>มาตรา ๑๒ ภายในสิบสี่วันนับแต่วันได้รับแจ้งชื่อไม่สมบูรณ์ตามมาตรา ๓๓๑๑ ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. และอัยการสูงสุดตั้งคณะกรรมการหนึ่ง โดยมีผู้แทนของแต่ละฝ่ายจำนวนฝ่ายละเท่ากันเป็นคณะกรรมการ ให้สำนักงานคณะกรรมการ ป.ป.ช. ทำหน้าที่เป็นฝ่ายเลขานุการ คณะทำงานมีอำนาจหน้าที่พิจารณาพยานหลักฐานที่ไม่สมบูรณ์ และรวบรวมพยานหลักฐานให้สมบูรณ์ แล้วส่งให้อัยการสูงสุดเพื่อฟ้องคดีต่อไป</p>	<p>กำหนดระยะเวลาให้เหมาะสมยิ่งขึ้น</p>
<p>ในกรณีที่คณะกรรมการไม่อาจหาข้อยุติเกี่ยวกับการฟ้องคดีได้ภายในกำหนดเวลาสิบสี่วันนับแต่วันตั้งคณะกรรมการ ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจยื่นฟ้องคดีเองหรือแต่งตั้งทนายความให้ฟ้องคดีแทนได้ แต่ต้องฟ้องภายในสิบสี่วันนับแต่วันครบกำหนด</p>	<p>ในกรณีที่คณะกรรมการไม่อาจหาข้อยุติเกี่ยวกับการฟ้องคดีได้ภายในกำหนดเวลาสิบสี่วันนับแต่วันตั้งคณะกรรมการ ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. มีอำนาจยื่นฟ้องคดีเองหรือแต่งตั้งทนายความให้ฟ้องคดีแทนได้ แต่ต้องฟ้องภายในสิบสี่วันนับแต่วันครบกำหนด</p>	<p>กำหนดระยะเวลาให้เหมาะสมยิ่งขึ้น เพื่อให้เกิดความชัดเจนเพราะเป็นกรณีที่อยู่การสูงสุดไม่ฟ้องคดีแล้ว จึงไม่ควรให้พนักงานอัยการรับแก้ต่างคดีให้แก่จำเลย</p>
<p>มาตรา ๑๒ การยื่นฟ้องเมื่อล่วงพ้นระยะเวลาตามมาตรา ๑๐ และมาตรา ๑๑ ย่อมกระทำไม่ได้ ถ้าได้ฟ้องภายในอายุความ</p>	<p>มาตรา ๑๓ การยื่นฟ้องเมื่อล่วงพ้นระยะเวลาตามมาตรา ๓๓๑๑ ย่อมกระทำไม่ได้ ถ้าได้ฟ้องภายในอายุความ</p>	<p>กำหนดมาตรการตรวจสอบความเคร่งครัดของระยะเวลาฟ้องคดีตามมาตรา ๑๑ และมาตรา ๑๒</p>

<p>มาตรา ๑๓ เมื่อมีการยื่นฟ้องคดีต่อศาล ให้ประธานศาลฎีกาเรียกประชุมใหญ่ศาลฎีกาเลือกผู้พิพากษาในศาลฎีกาซึ่งดำรงตำแหน่งต่ำกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกาหรือผู้พิพากษาอาวุโสในศาลฎีกาเป็นองค์คณะผู้พิพากษาพิจารณาวินิจฉัยคดีดังกล่าวโดยเร็ว แต่ทั้งนี้ ต้องไม่เกินสิบสี่วันนับแต่วันฟ้องคดี</p>	<p>มาตรา ๑๔ เมื่อมีการยื่นฟ้องคดีต่อศาล ให้ประธานศาลฎีกาเรียกประชุมใหญ่ศาลฎีกาโดยเร็วเพื่อกำหนดจำนวนองค์คณะและเลือกผู้พิพากษาในศาลฎีกาซึ่งดำรงตำแหน่งต่ำกว่าผู้พิพากษาศาลฎีกาหรือผู้พิพากษาอาวุโสในศาลฎีกาจำนวนไม่น้อยกว่าห้าคนแต่ไม่เกินเก้าคนเป็นองค์คณะผู้พิพากษาพิจารณาวินิจฉัยคดีดังกล่าวโดยเร็ว แต่ทั้งนี้ ต้องไม่เกินสิบสี่วันนับแต่วันฟ้องคดี และเป็นองค์คณะผู้พิพากษาสำรอง</p>	<p>แก้ไขจำนวนองค์คณะผู้พิพากษาให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๙๕ วรรคหนึ่ง และกำหนดระยะเวลาเลือกองค์คณะผู้พิพากษาให้สอดคล้องกับสภาพการปฏิบัติงานในศาลฎีกา ก็กับกำหนดให้ประชุมใหญ่เลือกองค์คณะผู้พิพากษาสำรองไว้ตั้งแต่เบื้องต้น เพื่อป้องกันไม่ให้เกิดการเลื่อนคดีด้วยเหตุขัดข้องของผู้พิพากษา</p>
<p>ผู้พิพากษาคนใดประสงค์จะขอถอนตัวจากการได้รับเลือกให้แถลงต่อที่ประชุมใหญ่ก่อนการลงคะแนน และให้ที่ประชุมใหญ่ลงมติว่าจะให้มีการถอนตัวหรือไม่ มติของที่ประชุมใหญ่ให้เป็นที่สุด</p>	<p>ในกรณีเหตุสมควร ผู้พิพากษาคนใดประสงค์จะขอถอนตัวจากการได้รับเลือกเป็นองค์คณะผู้พิพากษาและองค์คณะผู้พิพากษาสำรองได้ โดยให้แถลงต่อที่ประชุมใหญ่ก่อนการลงคะแนน และให้ที่ประชุมใหญ่ลงมติว่าจะให้มีการถอนตัวหรือไม่ มติของที่ประชุมใหญ่เป็นที่สุด</p>	<p>แก้ไขเหตุในการขอถอนตัว ให้สอดคล้องกับการเพิ่ม (๘) ของมาตรา ๑๕</p>
<p>การเลือกองค์คณะผู้พิพากษาแต่ละคดีให้ใช้วิธีการลงคะแนนลับ ให้ผู้พิพากษาที่ประสงค์จะลงเสียงลงไปตามลำดับจนครบจำนวนเท่าคนเป็นผู้ได้รับเลือกเป็นองค์คณะผู้พิพากษาสำหรับคดีนั้น แต่ทั้งนี้ จะมีผู้พิพากษาอาวุโสในศาลฎีกาเป็นผู้ได้รับเลือกเป็นองค์คณะผู้พิพากษาเกินกว่าจำนวนสามคนไม่ได้ ถ้ามีผู้ได้รับคะแนนเท่ากันในลำดับใดอันเป็นเหตุให้ผู้ได้รับเลือกเกินจำนวนดังกล่าว ให้ประธานศาลฎีกาจับสลากจากผู้ใดเป็นผู้ได้รับเลือก</p>	<p>การเลือกองค์คณะผู้พิพากษาและองค์คณะผู้พิพากษาสำรองแต่ละคดีให้ใช้วิธีการลงคะแนนลับ ให้ผู้พิพากษาที่ประสงค์จะลงเสียงลงไปตามลำดับจนครบจำนวนเท่าคนเป็นผู้ได้รับเลือกเป็นองค์คณะผู้พิพากษาและผู้พิพากษาอาวุโสในศาลฎีกาเป็นผู้ได้รับเลือกเป็นองค์คณะผู้พิพากษาเกินกว่าจำนวนสามคนและผู้พิพากษาอาวุโสในศาลฎีกาเป็นผู้ได้รับเลือกเกินจำนวนดังกล่าว ให้ประธานศาลฎีกาจับสลากจากผู้ใดเป็นผู้ได้รับเลือก</p>	<p>แก้ไขจำนวนองค์คณะผู้พิพากษาให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๙๕ วรรคหนึ่ง และตัดข้อจำกัดเรื่องจำนวนผู้พิพากษาอาวุโสในองค์คณะผู้พิพากษาออก เนื่องจากไม่มีบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย</p>

<p>ผู้พิพากษาที่ได้รับเลือกเป็นองค์คณะผู้พิพากษามีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาพิพากษาคดีจนกว่าจะสิ้นสุดอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ และระหว่างการพิจารณาพิพากษาคดีนั้น ห้ามมิให้สมัครสั่งให้ผู้พิพากษาผู้นั้นไปทำงานที่อื่นนอกศาลฎีกา</p> <p>การเปลี่ยนแปลงสถานะของผู้พิพากษาในศาลฎีกาที่ได้รับเลือกเป็นองค์คณะผู้พิพากษาไปเป็นผู้พิพากษาอาวุโสในศาลฎีกาไม่กระทบกระเทือนถึงการที่ผู้นั้นจะปฏิบัติหน้าที่เป็นองค์คณะผู้พิพากษาต่อไป และมีให้นำความในวรรคสามมาใช้บังคับ</p>	<p>ผู้พิพากษาที่ได้รับเลือกเป็นองค์คณะผู้พิพากษาและองค์คณะผู้พิพากษาสำรองมีอำนาจหน้าที่ในการพิจารณาพิพากษาคดีจนกว่าจะสิ้นสุดอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ และระหว่างการพิจารณาพิพากษาคดีนั้น ห้ามมิให้สมัครสั่งให้ผู้พิพากษาผู้นั้นไปทำงานที่อื่นนอกศาลฎีกา</p> <p>การเปลี่ยนแปลงสถานะของผู้พิพากษาในศาลฎีกาที่ได้รับเลือกเป็นองค์คณะผู้พิพากษาและองค์คณะผู้พิพากษาสำรองไปเป็นผู้พิพากษาอาวุโสในศาลฎีกา ไม่กระทบกระเทือนถึงการที่ผู้นั้นจะปฏิบัติหน้าที่เป็นองค์คณะผู้พิพากษาหรือองค์คณะผู้พิพากษาสำรองต่อไป</p> <p>และมติที่นำคณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรมมาใช้บังคับ</p> <p>ผู้พิพากษาที่ร่วมประชุมใหญ่ตามวรรคหนึ่ง องค์คณะผู้พิพากษาเกี่ยวกับองค์คณะผู้พิพากษาสำรองที่เลือกในการประชุมดังกล่าว ตลอดจนบุคคลอื่นที่องค์คณะผู้พิพากษาออบหมายให้ปฏิบัติหน้าที่ มีสิทธิได้รับเบี้ยประชุม หรือค่าตอบแทน แล้วแต่กรณี ตามระเบียบที่คณะกรรมการตุลาการศาลยุติธรรมกำหนด</p>	<p>แก้ไขให้สอดคล้องกับการกำหนดให้มีองค์คณะผู้พิพากษาสำรอง</p> <p>แก้ไขให้สอดคล้องกับการแก้ไขเพิ่มเติมวรรคสาม</p>
		<p>เนื่องจากการเลือกองค์คณะผู้พิพากษาและการพิจารณาพิพากษาคดีตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญเป็นภารกิจที่เพิ่มขึ้นจากภารกิจปกติของผู้พิพากษาในศาลฎีกา จึงสมควรกำหนดเบี้ยประชุมและค่าตอบแทนให้มีความเหมาะสมกับปริมาณงานที่เพิ่มขึ้น และเป็นไปในลักษณะเดียวกันกับหน่วยงานอิสระอื่น</p>

<p>มาตรา ๑๖ หากคู่ความฝ่ายใดประสงค์จะคัดค้านผู้พิพากษาคนใดที่ได้รับเลือกเป็นผู้พิพากษาในองค์คณะผู้พิพากษา เนื่องจากมีเหตุอันจะคัดค้านผู้พิพากษาได้ ให้ยื่นคำร้องต่อศาลก่อนเริ่มการไต่สวนพยานหลักฐาน ในการนี้ ให้องค์คณะผู้พิพากษาไต่สวนตามที่เห็นสมควรแล้วมีคำสั่งยอมรับหรือยกคำคัดค้าน คำสั่งนี้เป็นที่สุด และให้นำบทบัญญัติว่าด้วยการคัดค้านผู้พิพากษาดำเนินกระบวนการกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม</p> <p>การคัดค้านผู้พิพากษาจะกระทำมิได้ หากได้รับการไต่สวนพยานหลักฐานไปแล้ว เว้นแต่ผู้คัดค้านจะสามารถแสดงต่อศาลได้ว่ามีเหตุสมควรทำให้สามารถคัดค้านได้ก่อนนั้น</p> <p>มาตรา ๑๗ ให้องค์คณะผู้พิพากษาเลือกผู้พิพากษาคณะหนึ่งในจำนวนเก้าคนเป็นผู้พิพากษาเจ้าของสำนวน</p> <p>ผู้พิพากษาเจ้าของสำนวนมีอำนาจดำเนินการตามมติขององค์คณะผู้พิพากษาและเมื่อได้รับความเห็นชอบจากผู้พิพากษา</p>	<p>ดังกล่าว แล้วแต่กรณี</p> <p>ในระหว่างการทำคำพิพากษาคดีใด หากมีเหตุสุดวิสัย หรือเหตุจำเป็นอันมิอาจก้าวล่วงได้ทำให้ผู้พิพากษาซึ่งเป็นองค์คณะในการพิจารณาคดีนั้นไม่สามารถทำคำพิพากษาได้อีกต่อไป ให้ผู้พิพากษาในองค์คณะผู้พิพากษาสำรองตามลำดับคะแนนที่ได้รับเลือกในมาตรา ๑๕ มีอำนาจตรวจสำนวนและร่วมลงลายมือชื่อทำคำพิพากษาป้องกันองค์คณะผู้พิพากษาที่เหลือได้”</p> <p>มาตรา ๑๗ หากคู่ความฝ่ายใดประสงค์จะคัดค้านผู้พิพากษาคณะใดที่ได้รับเลือกเป็นผู้พิพากษาในองค์คณะผู้พิพากษาและองค์คณะผู้พิพากษาสำรอง เนื่องจากมีเหตุอันจะคัดค้านผู้พิพากษาได้ ให้ยื่นคำร้องต่อศาลก่อนเริ่มการไต่สวนพยานหลักฐาน ในการนี้ ให้องค์คณะผู้พิพากษาไต่สวนตามที่เห็นสมควรแล้วมีคำสั่งยอมรับหรือยกคำคัดค้าน คำสั่งนี้เป็นที่สุด และให้นำบทบัญญัติว่าด้วยการคัดค้านผู้พิพากษาดำเนินกระบวนการกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งมาใช้บังคับโดยอนุโลม</p> <p>การคัดค้านผู้พิพากษาจะกระทำมิได้ หากได้รับการไต่สวนพยานหลักฐานไปแล้ว เว้นแต่ผู้คัดค้านจะสามารถแสดงต่อศาลได้ว่ามีเหตุสมควรทำให้สามารถคัดค้านได้ก่อนนั้น</p>	<p>เพื่อให้สอดคล้องกับการกำหนดให้มีองค์คณะผู้พิพากษาสำรอง</p>
<p>มาตรา ๑๗ ให้องค์คณะผู้พิพากษาเลือกผู้พิพากษาคณะหนึ่งในจำนวนเก้าคนเป็นผู้พิพากษาเจ้าของสำนวน</p> <p>ผู้พิพากษาเจ้าของสำนวนมีอำนาจดำเนินการตามมติขององค์คณะผู้พิพากษาและเมื่อได้รับความเห็นชอบจากผู้พิพากษา</p>	<p>มาตรา ๑๘ ให้องค์คณะผู้พิพากษาคณะใดที่ผู้พิพากษาคณะหนึ่งซึ่งมีอำนาจพิจารณาคดีเป็นผู้พิพากษาเจ้าของสำนวน ให้ผู้พิพากษาที่เหลือ</p> <p>ตามมาตรา ๑๔ วรรคสามเป็นผู้พิพากษาเจ้าของสำนวน ถ้ามีผู้ได้รับ</p>	<p>เพื่อแก้ไขข้อขัดข้องในทางปฏิบัติ</p>

<p>การพิจารณา เว้นแต่จะมีเหตุสุดวิสัยหรือเหตุจำเป็นอันมิอาจกล่าวอ้างได้</p>	<p>พิจารณา เว้นแต่จะมีเหตุสุดวิสัยหรือเหตุจำเป็นอันมิอาจกล่าวอ้างได้”</p>	<p>ประพจน์มิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙</p>
<p>มาตรา ๒๑ ถ้าอัยการสูงสุด หรือคณะกรรมการ ป.ป.ช. รวมทั้งบุคคลที่เกี่ยวข้องในคดีเกรงว่าพยานหลักฐานซึ่งอาจต้องอ้างอิงในภายหน้าจะสูญหายหรือยากแก่การนำมาได้ส่วนในภายหลัง บุคคลดังกล่าวอาจยื่นคำร้องต่อศาลขอให้หิมคำสั่งได้ส่วนพยานหลักฐานนี้ไว้ทันทีได้</p>	<p>นำหลักการในข้อกำหนดข้อ ๒๒ มาบัญญัติในกฎหมายซึ่งเป็นหลักการเดียวกันกับพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความคดีทุจริตและประพจน์มิชอบ พ.ศ. ๒๕๕๙</p>	
<p>มาตรา ๒๒ เมื่อศาลประทับฟ้อง ให้ผู้ถูกกล่าวหาหยุดปฏิบัติหน้าที่จนกว่าจะมูลค่าพิพากษา เว้นแต่ศาลจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น ในกรณีที่ศาลมีคำพิพากษาให้ผู้ได้พ้นจากตำแหน่ง หรือคำพิพากษานั้นมีผลให้ผู้ได้พ้นจากตำแหน่ง ไม่ว่าจะมีการอุทธรณ์ตามหมวด ๖ หรือไม่ ให้ผู้ยื่นพ้นจากตำแหน่งตั้งแต่วันที่ศาลมีคำพิพากษา หรือวันที่ยุติปฏิบัติหน้าที่</p>	<p>นำหลักการในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๙๕ วรรคหก และมาตรา ๒๓๕ วรรคสามมาบัญญัติไว้</p>	
<p>มาตรา ๒๓ ในระหว่างพิจารณาศาลมีอำนาจมอบหมายให้เจ้าพนักงานคดีทำหน้าที่ช่วยเหลือศาลในการดำเนินคดีตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญอย่างหนึ่งอย่างใด ดังต่อไปนี้ (๑) ตรวจสอบและรวบรวมพยานหลักฐานเพื่อใช้เป็นแนวทางในการพิจารณาคดี (๒) ดำเนินการและจัดทำรายงานเกี่ยวกับคดีตามศาลมีคำสั่ง</p>	<p>นำหลักการตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความคดีทุจริตและประพจน์มิชอบมาบัญญัติไว้</p>	
<p>(๓) ช่วยเหลือศาลในการบันทึกคำพยาน</p>		

<p>คำสั่งที่เป็นการวินิจฉัยคดีหรือคำพิพากษาของศาล ให้เปิดเผยโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ส่วนความเห็นในการ การวินิจฉัยคดีของผู้พิพากษาในองค์คณะผู้พิพากษาทุกคนให้ เปิดเผยตามวิธีการที่ประธานศาลฎีกากำหนด</p>	<p>คำสั่งที่เป็นการวินิจฉัยชี้ขาดคดีหรือคำพิพากษาของศาลให้ เปิดเผยโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา ส่วนความเห็นในการ การวินิจฉัยคดีของผู้พิพากษาในองค์คณะผู้พิพากษาทุกคนให้เปิดเผยตาม วิธีการที่ประธานศาลฎีกากำหนด</p>	
<p>มาตรา ๒๑ ความเห็นในการวินิจฉัยคดีอย่างน้อยต้อง ประกอบด้วย</p> <ol style="list-style-type: none"> (๑) ชื่อคู่ความทุกฝ่าย (๒) เรื่องที่ถูกล่าวหา (๓) ข้อกล่าวหาและคำให้การ (๔) ข้อเท็จจริงที่ได้จากการพิจารณา (๕) เหตุผลในการวินิจฉัยทั้งในปัญหาข้อเท็จจริงและข้อ กฎหมาย <p>(๖) บทบัญญัติของกฎหมายที่ยกขึ้นอ้างอิง (๗) คำวินิจฉัยคดี รวมทั้งการดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สิน ที่เกี่ยวข้อง ถ้ามี</p>	<p>มาตรา ๒๖ ความเห็นในการวินิจฉัยคดีอย่างน้อยต้อง ประกอบด้วย</p> <ol style="list-style-type: none"> (๑) ชื่อคู่ความทุกฝ่าย (๒) เรื่องที่ถูกล่าวหา (๓) ข้อกล่าวหาและคำให้การ (๔) ข้อเท็จจริงที่ได้จากการพิจารณา (๕) เหตุผลในการวินิจฉัยทั้งในปัญหาข้อเท็จจริงและข้อ กฎหมาย <p>(๖) บทบัญญัติของกฎหมายที่ยกขึ้นอ้างอิง (๗) คำวินิจฉัยคดี รวมทั้งการดำเนินการเกี่ยวกับทรัพย์สินที่ เกี่ยวข้อง ถ้ามี</p>	<p>แก้ไขถ้อยคำจาก “คณะกรรมการไต่สวน” เป็น “คณะผู้ไต่สวนอิสระ” เพื่อให้ สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย</p>
<p>มาตรา ๒๒ เมื่อมีความจำเป็นที่จะต้องจับกุมหรือคุมขังผู้ ถูกกล่าวหาหรือจำเลยเนื่องจากมีหลักฐานตามสมควรว่าผู้นั้น น่าจะทำความผิดอาญาและมีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้นั้นจะ หลบหนีหรือจะไปยังหญิงกับพยานหลักฐานหรือก่อเหตุอันตราย ประการอื่น คณะกรรมการ ป.ช. คณะกรรมการไต่สวน หรือ อยุการสูงสุดอาจร้องขอศาลเพื่อให้ศาลออกหมายจับหรือ หมายขังผู้นั้นได้</p>	<p>มาตรา ๒๗ เมื่อมีความจำเป็นที่จะต้องจับกุมหรือคุมขังผู้ ถูกกล่าวหาหรือจำเลยเนื่องจากมีหลักฐานตามสมควรว่าผู้นั้นน่า จะทำความผิดอาญาและมีเหตุอันควรเชื่อว่าผู้นั้นจะหลบหนี หรือจะไปยังหญิงกับพยานหลักฐานหรือก่อเหตุอันตรายอื่น คณะกรรมการ ป.ช. คณะกรรมการไต่สวน คณะผู้ไต่สวนอิสระหรือ อยุการสูงสุดอาจร้องขอศาลเพื่อให้ศาลออกหมายจับหรือหมายขังผู้ นั้นได้</p>	

<p>ในการอนุมัติการฟ้องคดีแล้ว ไม่ว่าจะมีการคุ้มครองซึ่งจำเลยมาก่อนหรือไม่ ให้องค์คณะผู้พิพากษาพิจารณารวมถึงเหตุอันควรคุ้มครองซึ่งจำเลยและมีความเสี่ยงตามที่เห็นสมควรหรือปล่อยชั่วคราวจำเลยนั้นได้</p>	<p>ในการอนุมัติการฟ้องคดีแล้ว ไม่ว่าจะมีการคุ้มครองซึ่งจำเลยมาก่อนหรือไม่ ให้องค์คณะผู้พิพากษาพิจารณารวมถึงเหตุอันควรคุ้มครองซึ่งจำเลยและมีความเสี่ยงตามที่เห็นสมควรหรือปล่อยชั่วคราวจำเลยนั้นได้</p>	
<p>หมวด ๑๒ การดำเนินคดีอาญา</p> <p>มาตรา ๓๑ ผู้มีอำนาจฟ้องคดีอาญาตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้แต่แก่</p> <p>(๑) อัยการสูงสุด</p> <p>(๒) คณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการปฏิบัติตามมาตรา ๑๑๑</p> <p>มาตรา ๑๒๕ ในการฟ้องคดีอาญาสำหรับการกระทำอันเป็นกรรมผิดต่อกฎหมายหลายบทและบทใดบทหนึ่งอยู่ในอำนาจของศาล ให้ศาลรับพิจารณาพิพากษาข้อความผิดบทยื่นไว้ด้วย</p>	<p>หมวด ๑๒ การดำเนินคดีอาญา</p> <p>มาตรา ๑๒๕ ผู้มีอำนาจฟ้องคดีอาญาตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้แต่แก่</p> <p>(๑) อัยการสูงสุด</p> <p>(๒) คณะกรรมการ ป.ป.ช. ในการปฏิบัติตามมาตรา ๑๑๑</p> <p>มาตรา ๑๒๕ ในการฟ้องคดีอาญาสำหรับการกระทำอันเป็นกรรมผิดต่อกฎหมายหลายบทและบทใดบทหนึ่งอยู่ในอำนาจของศาล ให้ศาลรับพิจารณาพิพากษาข้อความผิดบทยื่นไว้ด้วย</p>	<p>เพิ่มวรรคสองขึ้นใหม่ให้สอดคล้องกับข้อกำหนดข้อ ๘ และพระราชบัญญัติวิธีการภาคคีทุจริตและประพฤติมิชอบ</p>
<p>มาตรา ๑๒๕ การฟ้องคดีอาญาตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ไม่ต้องใส่สำเนาฟ้อง</p>	<p>มาตรา ๓๐ การฟ้องคดีอาญาตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้ไม่ต้องใส่สำเนาฟ้อง</p> <p>ฟ้องต้องทำเป็นหนังสือข้อความที่บัญญัติไว้ในมาตรา ๑๒๕ แห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มีข้อความที่เป็นการกล่าวหาเกี่ยวกับพฤติผิดต่อหน้าที่ หรือจงใจปฏิบัติหน้าที่หรือใช้</p>	

<p>ในวันยื่นฟ้องให้โจทก์ส่งสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ช. ต่อศาลเพื่อใช้เป็นหลักในการพิจารณาและรวมไว้ในสำนวน และศาลอาจไต่สวนหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานเพิ่มเติมได้ตามที่เห็นสมควร</p>	<p>อำนาจเขตอำนาจของคดีแห่งรัฐธรรมนูญหรือกฎหมาย และต้องระบุพฤติการณ์ที่กล่าวหาว่ากระทำความผิด พร้อมทั้งชื่อของพยานหลักฐานให้ชัดเจนเพียงพอที่จะดำเนินการสอบสวนพิจารณาไต่สวนข้อเท็จจริงต่อไปได้</p>	<p>แก้ไขเพิ่มเติมวรรคสองเดิมให้เป็นวรรคสามและกำหนดให้จำเลยมาหรือถูกคุมตัวมาศาลในวันฟ้องด้วย เพื่อแก้ไขปัญหาในทางปฏิบัติ ให้โจทก์ส่งสำนวนการไต่สวนของคณะผู้ไต่สวนอิสระต่อศาล และกำหนดให้โจทก์ต้องส่งสำเนาอิเล็กทรอนิกส์ของคำฟ้องและสำนวนการไต่สวนต่อศาลด้วย อันเป็นบทบัญญัติลักษณะเดียวกันกับพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความคดีทุจริตและประพฤตินิষอบ</p>
<p>ในวันยื่นฟ้องให้โจทก์ส่งสำนวนการไต่สวนของคณะกรรมการ ป.ช. หรือคณะผู้ไต่สวนอิสระแล้วแต่กรณี พร้อมสำเนาอิเล็กทรอนิกส์ต่อศาลเพื่อใช้เป็นหลักในการพิจารณาและรวมไว้ในสำนวน ทั้งนี้ ศาลอาจไต่สวนหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานเพิ่มเติมได้ตามที่เห็นสมควร</p>	<p>กรณีศาลเห็นว่าฟ้องไม่ถูกต้อง ให้ศาลมีคำสั่งให้โจทก์แก้ฟ้องให้ถูกต้อง</p>	<p>เพิ่มวรรคสี่ขึ้นใหม่ให้ศาลมีอำนาจในการแก้ไขฟ้องที่ผิดสมบูรณ์ได้ เพื่อให้คดีมีประเด็นการไต่สวนเฉพาะในเนื้อหาหลักของคดี อันเป็นบทบัญญัติลักษณะเดียวกันกับพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความคดีทุจริตและประพฤตินิষอบ</p>
<p>มาตรา ๓๑ เมื่อประทับฟ้องแล้ว ห้ามมิให้ศาลถอนฟ้องให้ถอนฟ้อง เว้นแต่จะได้อำนาจจากไม่อนุญาตให้ถอนฟ้อง</p>	<p>มาตรา ๓๑ เมื่อประทับฟ้องแล้ว ห้ามมิให้ศาลถอนฟ้องให้ถอนฟ้อง เว้นแต่จะได้อำนาจจากไม่อนุญาตให้ถอนฟ้อง</p>	<p>เพิ่มเติมหลักการห้ามถอนฟ้องในคดีอาญาของผู้ดำรงตำแหน่งทางการเมือง เว้นแต่</p>

<p>มาตรา ๒๖ การพิจารณาและไต่สวนพยานหลักฐานให้กระทำโดยเปิดเผยเว้นแต่มีความจำเป็นเพื่อคุ้มครองประโยชน์สาธารณะสำคัญให้ศาลมีคำสั่งให้พิจารณาคดีเป็นการลับได้</p>	<p>กระทบกระเทือนต่อความยุติธรรม</p>	<p>กรณีพิพาทไม่อนุญาตให้ถอนฟ้องจะกระทบกระเทือนความยุติธรรม</p>
<p>มาตรา ๒๖ การพิจารณาและไต่สวนพยานหลักฐานให้กระทำโดยเปิดเผยเว้นแต่มีความจำเป็นเพื่อคุ้มครองประโยชน์สาธารณะสำคัญให้ศาลมีคำสั่งให้พิจารณาคดีเป็นการลับได้</p>	<p>มาตรา ๓๒ การพิจารณาและไต่สวนพยานหลักฐานให้กระทำโดยเปิดเผยเว้นแต่มีความจำเป็นเพื่อคุ้มครองประโยชน์สาธารณะสำคัญให้ศาลมีคำสั่งให้พิจารณาคดีเป็นการลับได้</p> <p>เมื่อศาลเห็นเป็นการสมควร เพื่อให้การพิจารณาคดีเป็นไปโดยไม่ชักช้า ศาลมีอำนาจไต่สวนพยานหลักฐานลับหลังจำเลยได้ในกรณีดังต่อไปนี้</p> <p>(๑) จำเลยไม่อาจมาฟังการไต่สวนพยานหลักฐานได้เนื่องจากความเจ็บป่วยหรือมีเหตุจำเป็นอื่นอันมีอากวากว้างได้ เมื่อจำเลยมีทนายและจำเลยได้รับอนุญาตจากศาลที่จะไม่มาฟังการพิจารณาและสืบพยาน</p> <p>(๒) จำเลยเป็นบุคคลและศาลได้ออกหมายจับผู้จัดการหรือผู้แทนของบุคคลนั้นแล้ว แต่ยังไม่จับตัวมาได้</p> <p>(๓) จำเลยอยู่ในอำนาจศาลแล้วแต่ให้หลบหนีไปและศาลได้ออกหมายจับแล้วแต่ยังไม่จับตัวมาได้</p> <p>(๔) ในระหว่างพิจารณาหรือไต่สวน ศาลมีคำสั่งให้จำเลยออกจากห้องพิจารณาคดีเพราะเหตุขัดขวางการพิจารณา หรือจำเลยออกไปจากห้องพิจารณาคดีโดยได้รับอนุญาตจากศาล</p>	<p>เป็นบทบัญญัติลักษณะเดียวกันกับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่า</p>

	<p>ระหว่างถูกดำเนินคดีหรือระหว่างการพิจารณาคดีของศาล มิให้นำระยะเวลาที่ผู้ถูกกล่าวหาหรือจำเลยหลบหนีรวมเป็นส่วนหนึ่งของอายุความ</p> <p>ในกรณีมีคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษจำเลย ถ้าจำเลยหลบหนีไปในระหว่างต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษ มิให้นำบทบัญญัติมาตรา ๕๘ แห่งประมวลกฎหมายอาญามาใช้บังคับ</p>	<p>ด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริตและพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ</p>
	<p>มาตรา ๓๔ ในการดำเนินคดีอาญาตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญ ผู้ถูกกล่าวหาหรือจำเลยที่หลบหนีไปในระหว่างได้รับการปล่อยตัวควรต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ และถ้าเป็นการหลบหนีไปในระหว่างการพิจารณาคดีของศาล ไม่ว่าจะตามคำสั่งจำหน่ายคดีหรือไม่ก็ตาม ศาลอาจมีคำสั่งให้ผู้หนีหน้าที่เกี่ยวข้องกับการติดตามหรือจับกุมจำเลยรายงานผลภายในระยะเวลาที่ศาลเห็นสมควร</p> <p><u>ความผิดตามวรรคหนึ่งไม่ระงับไปเพราะเหตุที่คดีของผู้ถูกกล่าวหาหรือจำเลยนั้นมีการสั่งไม่ฟ้อง ยกฟ้อง จำหน่ายคดี หรือถอนฟ้อง</u></p>	<p>เป็นบทบัญญัติลักษณะเดียวกันกับพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ</p>
<p>มาตรา ๒๗ เมื่อได้มีคำสั่งประทับฟ้องแล้วให้ศาลสั่งสำเนาฟ้องแก่จำเลย และนัดคู่ความมาศาลในวันพิจารณาคดีครั้งแรก</p> <p>นับแต่วันที่จำเลยได้รับสำเนาฟ้องให้จำเลยมีสิทธิขอตรวจและขอคัดสำเนาเอกสารในส่วนการไต่สวนของคณะกรรมการป.ป.ช.</p>	<p>มาตรา ๓๕ เมื่อได้มีคำสั่งประทับฟ้องแล้วให้ศาลสั่งสำเนาฟ้องแก่จำเลย และนัดคู่ความมาศาลในวันพิจารณาคดีครั้งแรก</p> <p>นับแต่วันที่จำเลยได้รับสำเนาฟ้องให้จำเลยมีสิทธิขอตรวจและขอคัดสำเนาเอกสารในส่วนการไต่สวนของคณะกรรมการป.ป.ช.</p>	

<p>ในวันพิจารณาครั้งแรก เมื่อจำเลยมาอยู่ต่อหน้าศาล และศาลเห็นว่า เป็นจำเลยจริงให้อ่านและอธิบายฟ้องให้ฟัง และถามว่า ได้กระทำความผิดจริงหรือไม่ จะให้การต่อสู้อย่างไรบ้าง คำให้การของจำเลยให้ฟังแล้ว ถ้าจำเลยไม่ให้การก็ให้บันทึกไว้ และให้ศาลกำหนดวันตรวจพยานหลักฐานโดยให้โจทก์และจำเลยทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสิบสี่วัน</p>	<p>ในวันพิจารณาครั้งแรก เมื่อจำเลยมาอยู่ต่อหน้าศาลและศาลเห็นว่า เป็นจำเลยจริงให้อ่านและอธิบายฟ้องให้ฟัง และถามว่า ได้กระทำความผิดจริงหรือไม่ จะให้การต่อสู้อย่างไรบ้าง คำให้การของจำเลยให้ฟังแล้ว ถ้าจำเลยไม่ให้การก็ให้บันทึกไว้ และถ้าจำเลยให้การ ปฏิเสธหรือไม่ให้การ ก็ให้ศาลกำหนดวันตรวจพยานหลักฐานโดยให้โจทก์และจำเลยทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสิบสี่วัน</p> <p>กรณีที่ยังจำเลยทราบนัดพิจารณาครั้งแรกโดยชอบแล้วไม่มาศาล ให้ศาลดำเนินการตรวจพยานต่อไปโดยถือว่าจำเลยให้การ ปฏิเสธ</p>	<p>แก้ไขถ้อยคำให้ชัดเจนโดยแยกกรณีที่ จำเลยให้การรับสารภาพและปฏิเสธออกจากกัน เป็นบทบัญญัติลักษณะเดียวกันกับพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ</p> <p>เพิ่มวรรคสี่เพื่อแก้ไขปัญหาในทางปฏิบัติ เพราะถือว่าจำเลยสละสิทธิที่จะให้การพิจารณาคดีต่อหน้าตนเองแล้ว</p>
<p>มาตรา ๒๘ ให้โจทก์จำเลยยื่นบัญชีระบупยานต่อศาลพร้อมสำเนาในจำนวนที่เพียงพอก่อนวันพิจารณาตรวจพยานหลักฐานไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน</p> <p>การยื่นบัญชีระบупยานเมื่อล่วงพ้นระยะเวลาตามวรรคหนึ่งจะกระทำได้เมื่อได้รับอนุญาตจากองค์คณะผู้พิพากษาเมื่อสามารถแสดงเหตุผลสมควรว่าไม่สามารถทราบถึงพยานหลักฐานนั้น หรือเป็นกรณีจำเป็นเพื่อประโยชน์แห่งความ</p>	<p>มาตรา ๓๖ ให้โจทก์จำเลยยื่นบัญชีระบупยานต่อศาลพร้อมสำเนาในจำนวนที่เพียงพอก่อนวันพิจารณาตรวจพยานหลักฐานไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน</p> <p>การยื่นบัญชีระบупยานเมื่อล่วงพ้นระยะเวลาตามวรรคหนึ่งจะกระทำได้เมื่อได้รับอนุญาตจากองค์คณะผู้พิพากษา เมื่อสามารถแสดงเหตุผลสมควรว่าไม่สามารถทราบถึงพยานหลักฐานนั้น หรือเป็นกรณีจำเป็นเพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม หรือเพื่อให้โอกาสแก่</p>	<p>เพิ่มวรรคห้ากำหนดหลักการให้ชัดเจนว่า แม้จำเลยจะให้การรับสารภาพ ศาลอาจเรียกพยานหลักฐานมาไต่สวนต่อไปได้เป็นบทบัญญัติลักษณะเดียวกันกับข้อกำหนดข้อ ๙ และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ</p>
<p>ในวันพิจารณาครั้งแรก เมื่อจำเลยมาอยู่ต่อหน้าศาลและศาลเห็นว่า เป็นจำเลยจริงให้อ่านและอธิบายฟ้องให้ฟัง และถามว่า ได้กระทำความผิดจริงหรือไม่ จะให้การต่อสู้อย่างไรบ้าง คำให้การของจำเลยให้ฟังแล้ว ถ้าจำเลยไม่ให้การก็ให้บันทึกไว้ และให้ศาลกำหนดวันตรวจพยานหลักฐานโดยให้โจทก์และจำเลยทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสิบสี่วัน</p>	<p>ในวันพิจารณาครั้งแรก เมื่อจำเลยมาอยู่ต่อหน้าศาลและศาลเห็นว่า เป็นจำเลยจริงให้อ่านและอธิบายฟ้องให้ฟัง และถามว่า ได้กระทำความผิดจริงหรือไม่ จะให้การต่อสู้อย่างไรบ้าง คำให้การของจำเลยให้ฟังแล้ว ถ้าจำเลยไม่ให้การก็ให้บันทึกไว้ และถ้าจำเลยให้การ ปฏิเสธหรือไม่ให้การ ก็ให้ศาลกำหนดวันตรวจพยานหลักฐานโดยให้โจทก์และจำเลยทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าสิบสี่วัน</p>	<p>แก้ไขถ้อยคำให้ชัดเจนโดยแยกกรณีที่ จำเลยให้การรับสารภาพและปฏิเสธออกจากกัน เป็นบทบัญญัติลักษณะเดียวกันกับพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ</p>

<p>ยุติธรรม หรือเพื่อให้โอกาสแก่จำเลยในการต่อสู้คดี</p> <p>มาตรา ๒๕ ในวันตรวจพยานหลักฐาน ให้โจทก์จำเลยส่งพยานเอกสารและพยานวัตถุต่อศาลเพื่อให้อีกฝ่ายตรวจสอบ เว้นแต่ต้องคดีพิพาทจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น เนื่องจากสภาพและความจำเป็นแห่งพยานหลักฐานนี้ หรือจากกรณีให้โจทก์จำเลยแถลงแนวทางการเสนอพยานหลักฐานต่อองค์คณะผู้พิพากษา</p> <p>ในการนี้ผู้ได้รับการโต้แย้งพยานหลักฐานใด องค์คณะผู้พิพากษาจะมีคำสั่งให้รับฟังพยานหลักฐานนั้นโดยไม่ต้องสอบสวนก็ได้ แต่หากมีการโต้แย้งพยานหลักฐานใดหรือเมื่อศาลเห็นเองให้องค์คณะผู้พิพากษาดำเนินการสอบสวนพยานหลักฐานนั้นต่อไป</p>	<p>จำเลยในการต่อสู้คดี</p> <p>มาตรา ๓๗ ในวันตรวจพยานหลักฐาน ให้โจทก์จำเลยส่งพยานเอกสารและพยานวัตถุต่อศาลเพื่อให้อีกฝ่ายตรวจสอบ เว้นแต่องค์คณะผู้พิพากษาจะมีคำสั่งเป็นอย่างอื่น เนื่องจากสภาพและความจำเป็นแห่งพยานหลักฐานนี้ หรือจากกรณีให้โจทก์จำเลยแถลงแนวทางการเสนอพยานหลักฐานต่อองค์คณะผู้พิพากษา</p> <p>ในการนี้ผู้ได้รับการโต้แย้งพยานหลักฐานใด องค์คณะผู้พิพากษาจะมีคำสั่งให้รับฟังพยานหลักฐานนั้นโดยไม่ต้องสอบสวนก็ได้ แต่หากมีการโต้แย้งพยานหลักฐานใดหรือเมื่อศาลเห็นเองให้องค์คณะผู้พิพากษาดำเนินการสอบสวนพยานหลักฐานนั้นต่อไป</p>	<p>แก้ไขเพิ่มเติมคำให้ครบถ้วนสมบูรณ์ โดยมีรายละเอียดเกี่ยวกับกำหนดข้อ ๑๘ และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤตินิชอบ</p>
<p>มาตรา ๓๐ ในการนี้ผู้ต้องมีการสอบสวน ในองค์คณะผู้พิพากษากำหนดวันเริ่มไต่สวนโดยให้โจทก์จำเลยทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน</p> <p>มาตรา ๓๑ ในการนี้ส่วน ในองค์คณะผู้พิพากษาสอบสวนบุคคลเอง โดยการแจ้งให้พยานทราบประเด็นและข้อเท็จจริงซึ่งจะทำการไต่สวน แล้วให้พยานเบิกความในข้อนั้นโดยวิธีแถลงด้วยตนเองหรือตอบคำถามศาล แล้วจึงให้โจทก์จำเลยถามเพิ่มเติมต่อไป</p>	<p>มาตรา ๓๘ ในการนี้ผู้ต้องมีการสอบสวน ในองค์คณะผู้พิพากษากำหนดวันเริ่มไต่สวนโดยให้โจทก์จำเลยทราบล่วงหน้าไม่น้อยกว่าเจ็ดวัน</p> <p>มาตรา ๓๙ ในการนี้พยานบุคคล ไม่ว่าจะเป็นผู้พิพากษาที่ความฝ่ายใดอ้างหรือที่ศาลเรียกมาเอง ในองค์คณะผู้พิพากษาสอบสวนพยานบุคคลเอง โดยการแจ้งให้พยานทราบประเด็นและข้อเท็จจริงซึ่งจะทำการไต่สวน แล้วให้พยานเบิกความในข้อนั้นโดยวิธีแถลงด้วยตนเองหรือตอบคำถามศาล ผู้ซึ่งให้เท็จหรือปกปิดข้อเท็จจริงต่อศาลอาจถูกดำเนินคดีอาญา ที่เกี่ยวข้อง</p>	

<p>กับคดีนี้จะไม่มีความผิดโดยขึ้นอ้างก็ตาม แล้วจึงอนุญาตให้ คู่ความพยายามเพิ่มเติม การถามพยานตัวจริงหนึ่ง จะใช้คำถามนำก็ได้ หลังจากคู่ความถามพยานตามวรรคหนึ่งแล้ว ห้ามมิให้ คู่ความฝ่ายใดถามพยานอีก เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากศาล”</p>	<p>มาตรา ๕๐ บุคคลตั้งข้อไปไม่มีสิทธิได้รับค่าป่วยการ ค่าพาหนะ เดินทาง ค่าเช่าที่พัก และค่าใช้จ่ายอื่นตามระเบียบที่คณะ กรรมการบริหารศาลยุติธรรมตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบบริหาร ราชการศาลยุติธรรมกำหนด (๑) พยานบุคคลที่ศาลเรียกมาเองตามมาตรา ๓๘ (๒) บุคคลซึ่งมาให้ถ้อยคำและบุคคลหรือคณะบุคคลที่ได้รับ แต่งตั้งตามมาตรา ๖ วรรคสองและวรรคสาม (๓) ผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญที่ศาลขอให้มาให้ความเห็น ตามมาตรา ๕๑</p>	<p>เพิ่มเติมหลักการเพื่อให้เป็นลักษณะ เดียวกันกับพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดี ทุจริตและประพฤติมิชอบ</p>
<p>มาตรา ๓๒ เมื่อการไต่สวนพยานหลักฐานเสร็จสิ้น โจทก์ และจำเลยมีสิทธิแถลงข้อเท็จจริงของตนภายในเวลาที่ศาลกำหนด</p>	<p>มาตรา ๕๑ ศาลอาจขอให้ผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญมาให้ ความเห็นเพื่อประกอบการพิจารณาพิพากษาคดีได้ แต่ต้องให้คู่ความ ทุกฝ่ายทราบและให้โอกาสคู่ความตามสมควร ในอันที่จะขอให้เรียก ผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญฝ่ายใดเข้ามาให้ความเห็นโต้แย้งหรือเพิ่มเติม ความเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิหรือผู้เชี่ยวชาญดังกล่าว</p>	<p>เพิ่มเติมหลักการเพื่อให้เป็นลักษณะ เดียวกันกับพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดี ทุจริตและประพฤติมิชอบ กำหนดให้ศาลอ่านคำพิพากษาหรือคำสั่ง ลับหลังจำเลยที่ทราบนัดโดยชอบแล้วไม่มา</p>

<p>แล้วให้องค์คณะผู้พิพากษามีคำพิพากษาและให้อ่านคำพิพากษาในศาลโดยเปิดเผยภายในเจ็ดวันนับแต่วันเสร็จการพิจารณา ถ้ามีเหตุสมควรจะเลื่อนการอ่านไปก่อนก็ได้แต่ต้องไม่เกินสิบสี่วันและต้องบันทึกเหตุผลนั้นไว้ เว้นแต่ไม่อาจได้ตัวจำเลยมาศาลในวันอ่านคำพิพากษา</p>
<p>ในการมีศาลนัดฟังคำพิพากษาหรือคำสั่งตามวรรคหนึ่ง แต่จำเลยไม่อยู่หรือไม่มาฟังคำพิพากษา ให้ศาลเลื่อนการอ่านไปและออกหมายจับจำเลยมาฟังคำพิพากษา เมื่อได้ออกหมายจับแล้วไม่ได้ตัวจำเลยมาภายในหนึ่งเดือนนับแต่วันออกหมายจับ ให้ศาลอ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งลับหลังจำเลยได้ และให้ถือว่าจำเลยได้ฟังคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นแล้ว</p>
<p>องค์คณะผู้พิพากษามีคำพิพากษาและให้อ่านคำพิพากษาในศาลโดยเปิดเผยภายในเจ็ดวันนับแต่วันเสร็จการพิจารณา ถ้ามีเหตุสมควรจะเลื่อนการอ่านไปก่อนก็ได้แต่ต้องไม่เกินสิบสี่วันและต้องบันทึกเหตุผลนั้นไว้ เว้นแต่ไม่อาจได้ตัวจำเลยมาศาลในวันอ่านคำพิพากษา</p>
<p>ในการมีศาลนัดฟังคำพิพากษาหรือคำสั่งตามวรรคหนึ่ง แต่จำเลยไม่อยู่หรือไม่มาฟังคำพิพากษา ให้ศาลเลื่อนการอ่านไปและออกหมายจับจำเลยมาฟังคำพิพากษา เมื่อได้ออกหมายจับแล้วไม่ได้ตัวจำเลยมาศาลในวันอ่านคำพิพากษาหรือคำสั่งลับหลังจำเลยได้ และให้ถือว่าจำเลยได้ฟังคำพิพากษาหรือคำสั่งนั้นแล้ว</p>
<p>มาตรา ๔๓ พยานบุคคลในคดีอาญาตามพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญนี้อาจได้รับการคุ้มครองตามมาตรการพิเศษตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองพยานในคดีอาญา</p>
<p>มาตรา ๔๔ การรับทรัพย์สินในการดำเนินคดีตามพระราชบัญญัตินี้ ไม่ว่าโจทก์จะมีความขอหรือไม่ก็ตาม นอกจากศาลจะมีอำนาจรับทรัพย์สินตามกฎหมายบัญญัติไว้โดยเฉพาะแล้ว ให้ศาลมีอำนาจสั่งให้รับทรัพย์สินดังต่อไปนี้ด้วย เว้นแต่เป็นทรัพย์สินของผู้อื่นซึ่งมิได้รู้เห็นเป็นใจช่วยในการกระทำความผิด</p>
<p>ไปได้ โดยไม่ต้องเคลื่อนคดีก่อน เพราะถือว่าจำเลยนั้นได้สละสิทธิที่จะให้มีการอ่านคำพิพากษาต่อหน้าตนเองแล้ว</p>
<p>เพิ่มเติมหลักการเพื่อให้เป็นลักษณะเดียวกันกับพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ</p>
<p>เพิ่มเติมหลักการเพื่อให้เป็นลักษณะเดียวกันกับพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ</p>
<p>เพิ่มเติมหลักการเพื่อให้เป็นลักษณะเดียวกันกับพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีทุจริตและประพฤติมิชอบ</p>

	<p>(๑) ทรัพย์สินที่บุคคลได้ใช้หรือมิได้ใช้ในการกระทำ ความผิด</p> <p>(๒) ทรัพย์สินหรือประโยชน์อันอาจคำนวณเป็นราคาเงินได้ที่ บุคคลได้มาจากการกระทำความผิดหรือจากการเป็นผู้ใช้ ผู้สนับสนุน หรือผู้โฆษณาหรือประกาศให้ผู้อื่นกระทำความผิด</p> <p>(๓) ทรัพย์สินหรือประโยชน์อันอาจคำนวณเป็นราคาเงินได้ที่ บุคคลได้มาจากการจำหน่าย จ่าย โอน ด้วยประการใด ๆ ซึ่งทรัพย์สิน หรือประโยชน์ตาม (๑) หรือ (๒)</p> <p>(๔) ดอกผลหรือประโยชน์อันเกิดจากทรัพย์สินหรือ ประโยชน์ตาม (๑) (๒) หรือ (๓)</p> <p>ในการที่ศาลจะมูลค่าทรัพย์สินตาม (๑) ให้ศาลวินิจฉัย ตามความแห่งพฤติการณ์และความร้ายแรงแห่งการกระทำความผิด รวมทั้งโอกาสที่ผู้นำทรัพย์สินนั้นไปใช้ในการกระทำความผิดอีก</p> <p>ในกรณีที่ศาลเห็นว่าวิธีการอื่นจะทำให้บุคคลไม่สามารถใช้ ทรัพย์สินตาม (๑) ในการกระทำความผิดได้อีกต่อไป ให้ศาลมีอำนาจสั่ง ให้ดำเนินการตามวิธีการดังกล่าวแทนการรับทรัพย์สิน</p> <p>หากการดำเนินการตามวรรคสามไม่เป็นผล ศาลจะมูลค่าทรัพย์สิน ทรัพย์สินนั้นในภายหลังก็ได้</p> <p>มาตรา ๔๕ การดำเนินคดีตามพระราชบัญญัตินี้ไม่ว่าโจทก์ จะมีคำขอหรือไม่ก็ตาม บรรดาทรัพย์สินดังต่อไปนี้ให้รับเสียทั้งสิ้น เว้น แต่เป็นทรัพย์สินของผู้อื่นซึ่งมิได้รู้เห็นเป็นใจช่วยในการกระทำความ ความผิด</p> <p>(๑) ทรัพย์สินหรือประโยชน์อันอาจคำนวณเป็นราคาเงินได้ที่</p>	<p>เพิ่มเติมหลักการเพื่อให้เป็นลักษณะ เดียวกันกับพระราชบัญญัติวิธีพิจารณา คดีอาญา</p>
--	---	---

	<p>บุคคลให้ ขอให้ หรือรับว่าจะให้แก่เจ้าหน้าที่ของรัฐ เพื่อจูงใจให้ กระทำการ ไม่กระทำการ หรือประวิงการกระทำอันมิชอบด้วย หน้าที่</p> <p>(๒) ทรัพย์สินหรือประโยชน์อันอาจคำนวณเป็นราคาเงินได้ที่ เจ้าหน้าที่ของรัฐได้มาจากการกระทำความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ หรือต่อความผิดต่อตำแหน่งหน้าที่ราชการ หรือต่อความผิด ต่อตำแหน่งหน้าที่ในการยุติธรรม หรือความผิดในลักษณะเดียวกัน ตามกฎหมายเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการทุจริตหรือตาม กฎหมายอื่น</p> <p>(๓) ทรัพย์สินหรือประโยชน์อันอาจคำนวณเป็นราคาเงินได้ที่ ได้ให้ ขอให้ หรือรับว่าจะให้ เพื่อจูงใจบุคคลให้กระทำความผิด หรือ เพื่อเป็นรางวัลในการที่บุคคลได้กระทำความผิด</p> <p>(๔) ทรัพย์สินหรือประโยชน์อันอาจคำนวณเป็นราคาเงินได้ที่ บุคคลได้มาจากการจำหน่าย จ่าย โอนด้วยประการใด ๆ ซึ่งทรัพย์สิน หรือประโยชน์ตาม (๑) (๒) หรือ (๓)</p> <p>(๕) ดอกผลหรือประโยชน์อันได้อันเกิดจากทรัพย์สินหรือ ประโยชน์ตาม (๑) (๒) (๓) หรือ (๔)</p>	
	<p>มาตรา ๔๖ ในการพิพากษาคดีหรือภายหลังจากนั้น ถ้า ความปรากฏแก่ศาลเองหรือความปรากฏตามคำขอของโจทก์ว่า สิ่ง ศาลจะสั่งรับหรือได้สั่งรับ โดยสภาพไม่สามารถส่งมอบได้สูญหาย หรือไม่สามารถติดตามเอาคืนได้ไม่ว่าด้วยเหตุใด หรือได้มีการนำสิ่งนั้น ไปรวมเข้ากับทรัพย์สินอื่น หรือได้มีการจำหน่าย จ่าย โอนสิ่งนั้น หรือ การติดตามเอาคืนจะกระทำได้โดยยากเกินสมควร หรือมิเหตุสมควร</p>	<p>เพิ่มเติมหลักการเพื่อให้เป็นลักษณะ เดียวกันกับพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดี ทุจริตและประพฤติมิชอบ</p>

<p>หมวด ๓</p> <p>การดำเนินคดีร้องขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน</p> <p>มาตรา ๓๓ ในการพิจารณาพิพากษาคดีร้องขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน เพราะเหตุรักรายผิดปกติหรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติ ให้นำบทบัญญัติในหมวด ๒ เว้นแต่</p>	<p>ประการอื่น ศาลอาจกำหนดมูลค่าของสิ่งนั้นโดยคำนึงถึงราคาของตลาดในวันพิพากษามูลค่าทรัพย์สิน และสั่งให้ผู้มีหน้าที่ต้องส่งสิ่งทีศาลสั่งรับชำระเป็นเงินแทนตามมูลค่าดังกล่าวภายในเวลาที่ศาลกำหนด</p> <p>การกำหนดมูลค่าตามวรรคหนึ่งในการตีความนำไปรวมเข้ากับทรัพย์สินอื่นหรือในการมีมูลค่าของทรัพย์สินที่ได้มาแทนตัวว่าราคาของตลาดของสิ่งทีศาลสั่งรับในวันที่มีการจำหน่าย จ่าย โอนสิ่งนั้น ให้ศาลกำหนดโดยคำนึงถึงสัดส่วนของทรัพย์สินที่มีการรวมเข้าด้วยกันนั้น หรือมูลค่าของทรัพย์สินที่ได้มาแทนสิ่งนั้น แล้วแต่กรณี</p> <p>ในการสั่งให้ผู้บุคคลชำระเงินตามวรรคหนึ่ง ศาลจะกำหนดให้ผู้ชำระเงินทั้งหมดในคราวเดียวหรือจะให้ผู้ชำระก็ได้ โดยคำนึงถึงความเหมาะสมและเป็นธรรมแก่กรณี และถ้าผู้ไม่ชำระหรือชำระไม่ครบถ้วนตามจำนวนและภายในระยะเวลาที่กำหนด ต้องเสียดอกเบี้ยในระหว่างเวลาผิดนัดตามที่กฎหมายกำหนด และศาลก็มีอำนาจสั่งให้บังคับคดีแก่ทรัพย์สินอื่นของบุคคลนั้นได้ไม่เกินจำนวนเงินที่ยังค้างชำระ</p>	<p>มาตรา ๔๗ ในการพิจารณาพิพากษาคดีร้องขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน เพราะเหตุรักรายผิดปกติหรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติ ให้นำบทบัญญัติในหมวด ๒ เว้นแต่มาตรา ๓๕๒๘ มาตรา</p> <p>แก้ไขให้สอดคล้องกับการแก้ไขมาตรา ๒๔, ๒๗ และ๓๒ เดิม เป็นมาตรา ๒๘, ๓๕ และ ๔๒ ตามลำดับ และการเพิ่มมาตรา</p>
---	--	---

<p>มาตรา ๒๔ มาตรา ๒๗ วรรคสาม และมาตรา ๓๒ มาใช้บังคับโดยอนุโลม</p>	<p>๓๗๓๕ วรรคสาม วรรคสี่ และวรรคห้า และมาตรา ๓๗๔๒ มาตรา ๕๕ และ ๕๕ มาใช้บังคับโดยอนุโลม</p>	<p>๕๔ และ ๕๕</p>
<p>มาตรา ๓๔ เมื่อได้รับคำร้องขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน ให้ศาลประกาศคำสั่งกล่าวในที่เปิดเผยตามวิธีการในข้อกำหนดตามมาตรา ๑๘</p> <p>บุคคลภายนอกอาจร้องคัดค้านเข้ามาในคดีได้ แต่ต้องกระทำก่อนศาลมีคำพิพากษา</p>	<p>มาตรา ๕๘ คำร้องขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน นอกจากจะต้องระบุรายละเอียดเกี่ยวกับชื่อกล่าวหาและพฤติการณ์ที่แสดงให้เห็นว่าผู้ถูกกล่าวหา ร่ำรวยผิดปกติ หรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติแล้ว จะต้องระบุรายละเอียดเกี่ยวกับทรัพย์สินและสถานที่ตั้งของทรัพย์สินที่ขอให้ตกเป็นของแผ่นดิน ชื่อ และที่อยู่ของผู้ครอบครองหรือมีชื่อเป็นเจ้าของกรรมสิทธิ์ในขณะยื่นคำร้องด้วย”</p> <p>มาตรา ๕๙ เมื่อได้รับคำร้องขอให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดิน ให้ศาลประกาศคำสั่งกล่าวในที่เปิดเผยตามวิธีการในข้อกำหนดตามมาตรา ๕๘๑๙</p> <p>บุคคลภายนอกอาจร้องคัดค้านเข้ามาในคดีได้ แต่ต้องกระทำก่อนศาลมีคำพิพากษา</p>	<p>เพิ่มเติมให้สอดคล้องกับข้อกำหนดข้อ ๒๓ และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความคดีทุจริต และประพฤติมิชอบ</p>
<p>มาตรา ๓๕ ผู้ใดกล่าวอ้างโต้แย้งว่าทรัพย์สินที่ร้องขอให้ตกเป็นของแผ่นดินมิได้เกิดจากการร่ำรวยผิดปกติ มิได้เป็นทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติ ผู้นั้นมีภาระการพิสูจน์ต่อศาล</p> <p>ถ้าผู้มีการการพิสูจน์ตามวรรคหนึ่งไม่อาจพิสูจน์ได้ว่าทรัพย์สินที่ร้องขอให้ตกเป็นของแผ่นดินมิได้เกิดจากการร่ำรวยผิดปกติ หรือมิได้เป็นทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติ ให้ศาลสั่งให้ทรัพย์สินนั้นตกเป็นของแผ่นดิน</p>	<p>มาตรา ๕๐ ผู้ใดกล่าวอ้างโต้แย้งว่าทรัพย์สินที่ร้องขอให้ตกเป็นของแผ่นดินมิได้เกิดจากการร่ำรวยผิดปกติ มิได้เป็นทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติ ผู้นั้นมีภาระการพิสูจน์ต่อศาล</p> <p>ถ้าผู้มีการการพิสูจน์ตามวรรคหนึ่งไม่อาจพิสูจน์ได้ว่าทรัพย์สินที่ร้องขอให้ตกเป็นของแผ่นดินมิได้เกิดจากการร่ำรวยผิดปกติ หรือมิได้เป็นทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติ ให้ศาลสั่งให้ทรัพย์สินนั้นตกเป็นของแผ่นดิน</p>	

<p>ในการณีสที่ผู้ถูกกล่าวหาเป็นคนวิกลจริตไม่อยู่ในภาวะทำการพิสูจน์ต่อศาลได้ หรือผู้ที่กล่าวอ้างโต้แย้งเป็นทนายาทหรือผู้จัดการมรดก ให้ศาลคำนึงถึงความสามารถในการพิสูจน์ของบุคคลดังกล่าวและพิจารณาพิพากษาตามความเห็นเป็นการยุติธรรม</p> <p>หมวด ๑๔</p> <p>การดำเนินคดีต่อกรรมการ ป.ป.ช.</p>	<p>ในการณีสที่ผู้ถูกกล่าวหาเป็นคนวิกลจริตไม่อยู่ในภาวะทำการพิสูจน์ต่อศาลได้ หรือผู้ที่กล่าวอ้างโต้แย้งเป็นทนายาทหรือผู้จัดการมรดก ให้ศาลคำนึงถึงความสามารถในการพิสูจน์ของบุคคลดังกล่าวและพิจารณาพิพากษาตามความเห็นเป็นการยุติธรรม</p> <p>หมวด ๑๔</p> <p>การดำเนินคดีต่อกรรมการ ป.ป.ช.</p>	
<p>มาตรา ๓๖ ในการณีสที่ประธานวุฒิสภาส่งคำร้องขอให้ดำเนินคดีต่อกรรมการ ป.ป.ช. ตามมาตรา ๓๐๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย ให้ดำเนินการเลือกองค์คณะผู้พิพากษามาตรา ๑๓</p>	<p>มาตรา ๕๑ ในการณีสที่ประธานวุฒิสภาส่งคำร้องขอให้ดำเนินคดีต่อกรรมการ ป.ป.ช. ตามมาตรา ๓๐๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย เมื่อได้รับแจ้งจากประธานวุฒิสภาว่ามีเหตุอันควรสงสัยว่ากรรมการ ป.ป.ช. ผู้ได้มีพฤติการณ์ร้ายผิดปกติ พฤติศต่อนหน้าที่ หรือองใจปฏิบัติหน้าที่หรือใช้อำนาจขัดต่อบทบัญญัติแห่งรัฐธรรมนูญหรือกฎหมาย ให้ดำเนินการเลือกองค์คณะผู้พิพากษามาตรา ๓๓๑๔</p>	<p>แก้ไขเพิ่มเติมกระบวนการดำเนินคดีต่อกรรมการ ป.ป.ช. ให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย</p>
<p>มาตรา ๓๗ ให้องค์คณะผู้พิพากษาแต่งตั้งบุคคลจำนวนไม่น้อยกว่าห้าคน เป็นคณะกรรมการไต่สวน ทำหน้าที่ไต่สวนข้อเท็จจริงและพำความเห็นเกี่ยวกับการดำเนินคดีตามคำร้องขอ</p> <p>ในการดำเนินการของคณะกรรมการไต่สวน ให้คณะกรรมการไต่สวนมีอำนาจหน้าที่เช่นเดียวกับคณะกรรมการปป.ช. ตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต โดยอนุโลม</p>	<p>มาตรา ๕๒ ให้องค์คณะผู้พิพากษาคัดเลือกบุคคลผู้ซึ่งมีความเป็นกลางทางการเมือง และมีคุณสมบัติสูงสุดเป็นพิเศษเป็นที่ประจักษ์จำนวนไม่น้อยกว่าห้าคน เป็นคณะกรรมการไต่สวน ผู้ไต่สวนอิสระ ทำหน้าที่ไต่สวนข้อเท็จจริงและพำความเห็นเกี่ยวกับการดำเนินคดีตามคำร้องขอ แล้วเสนอรายชื่อไปยังประธานศาลฎีกาเพื่อแต่งตั้งให้ประธานศาลฎีกาแต่งตั้งคณะผู้ไต่สวนอิสระตามรายชื่อที่ได้รับจากองค์คณะผู้พิพากษา</p>	<p>แก้ไขย่อคำจาก “คณะกรรมการไต่สวน” เป็น “ผู้ไต่สวนอิสระ” และกำหนดกระบวนการแต่งตั้งและคุณสมบัติของผู้ไต่สวนอิสระ</p>

	<p>ผู้มีส่วนอิสระต้องไม่เข้าราชการตุลาการศาลยุติธรรม สมาชิกสภาผู้แทนราษฎร สมาชิกวุฒิสภา ข้าราชการการเมือง สมาชิกสภาท้องถิ่น หรือผู้บริหารท้องถิ่น หรือเป็นหรือเคยเป็นสมาชิกหรือดำรงตำแหน่งการบริหารราชการการเมือง หรือเจ้าหน้าที่พรรคการเมือง หรือตำแหน่งอื่นใดของพรรคการเมืองในระยะสิบปีก่อนวันได้รับการแต่งตั้ง</p> <p>ในการดำเนินการของคณะกรรมการผู้มีส่วนอิสระ ให้ คณะกรรมการผู้มีส่วนอิสระ ผู้มีส่วนอิสระมีอำนาจหน้าที่เช่นเดียวกับคณะกรรมการ ป.ป.ช. ตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต โดยอนุโลม</p>	<p>กำหนดลักษณะต้องห้ามของผู้มีส่วนอิสระ กำหนดลักษณะต้องห้ามของผู้มีส่วนอิสระ โดยเทียบเคียงกับลักษณะต้องห้ามขององค์กรอิสระตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย</p> <p>ปรับวรรคสองของมาตรา ๓๗ เดิมเป็นวรรคสามและแก้ไขถ้อยคำจาก “คณะกรรมการตุลาการ” เป็น “ผู้มีส่วนอิสระ”</p>
<p>มาตรา ๓๘ คณะกรรมการตุลาการให้แต่งตั้งข้าราชการตุลาการระดับไม่ต่ำกว่าชั้น ๖ อย่างน้อยหนึ่งคน และข้าราชการอัยการระดับไม่ต่ำกว่าชั้น ๖ อย่างน้อยหนึ่งคน และที่เหลือให้พิจารณาดังตามความเหมาะสมแก่คดีจากบุคคลผู้มีสัญชาติไทยที่มีอายุไม่ต่ำกว่าสี่สิบห้าปีในวันแต่งตั้งและต้องมิคุณสมบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้</p> <p>(๑) รับราชการหรือเคยรับราชการในตำแหน่งไม่ต่ำกว่าระดับ ๑๐ หรือเทียบเท่า</p> <p>(๒) เป็นหรือเคยเป็นผู้สอนกฎหมายในมหาวิทยาลัยไม่น้อยกว่าสิบปี</p> <p>(๓) เป็นผู้มีความรู้เชี่ยวชาญทางด้านการเงิน การบัญชี หรือวิชาชีพอื่นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องในคดี โดยเคยปฏิบัติงานด้านดังกล่าวมาแล้วไม่น้อยกว่าสิบปี</p>	<p>มาตรา ๕๓ คณะกรรมการผู้มีส่วนอิสระ ให้แต่งตั้งจาก ข้าราชการตุลาการระดับไม่ต่ำกว่าชั้น ๖ อย่างน้อยหนึ่งคน และข้าราชการอัยการระดับไม่ต่ำกว่าชั้น ๖ ที่ดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าอัยการผู้เชี่ยวชาญพิเศษหรืออัยการอาวุโสที่เคยดำรงตำแหน่งไม่ต่ำกว่าอัยการผู้เชี่ยวชาญพิเศษอย่างน้อยหนึ่งคน และที่เหลือให้พิจารณาดังตามความเหมาะสมแก่คดีจากบุคคลผู้มีสัญชาติไทยที่มีอายุไม่ต่ำกว่าสี่สิบห้าปีในวันแต่งตั้งและต้องมิคุณสมบัติอย่างใดอย่างหนึ่ง ดังต่อไปนี้</p> <p>(๑) รับราชการหรือเคยรับราชการในตำแหน่งไม่ต่ำกว่าระดับ ๑๐ หรือเทียบเท่า ประเภทบริหารระดับสูงหรือตำแหน่งทางบริหารในหน่วยราชการที่เทียบเท่าประเภทบริหารระดับสูงตามกฎหมายว่าด้วยระเบียบข้าราชการพลเรือน</p> <p>(๒) เป็นหรือเคยเป็นผู้สอนกฎหมายในมหาวิทยาลัยไม่น้อยกว่าสิบปี</p>	<p>กำหนดคุณสมบัติของผู้มีส่วนอิสระ โดยเทียบเคียงกับคุณสมบัติของคณะกรรมการตุลาการและปรับปรุงถ้อยคำให้สอดคล้องกับกฎหมายอื่นที่เกี่ยวข้อง</p>

<p>มาตรา ๓๙ กรรมการได้ส่วนต้องไม่มีลักษณะต้องห้ามดังต่อไปนี้</p> <p>(๑) เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี</p> <p>(๒) เป็นผู้เคยรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ</p> <p>(๓) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถหรือจิตพั่นเพื่อนไม่สมบูรณ์</p> <p>(๔) ต้องคุมขังอยู่โดยหมายของศาลหรือโดยคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย</p> <p>(๕) อยู่ในระหว่างถูกเพิกถอนสิทธิเลือกตั้ง</p> <p>(๖) เป็นบุคคลล้มละลายซึ่งศาลยังไม่สั่งให้พ้นจากคดี</p> <p>(๗) เคยถูกไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากการราชการหน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ เพราะเหตุจรรยาที่ หรือถือว่ากระทำการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ</p> <p>(๘) เคยต้องคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินเพราะร่ำรวยผิดปกติหรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติ</p>	<p>(๓) เป็นผู้มีความรู้เชี่ยวชาญทางด้านการเงิน การบัญชี หรือวิชาชีพอื่นที่เกี่ยวข้องกับเรื่องในคดี โดยเคยปฏิบัติงานดังกล่าวมาแล้วไม่น้อยกว่าสิบปี</p> <p>มาตรา ๕๔ กรรมการที่เศษและผู้ได้ส่วนอิสระต้องไม่มีลักษณะดังห้ามดังต่อไปนี้</p> <p>(๑) เป็นผู้มีความประพฤติเสื่อมเสียหรือบกพร่องในศีลธรรมอันดี</p> <p>(๒) เป็นผู้เคยรับโทษจำคุกโดยคำพิพากษาถึงที่สุดให้จำคุก เว้นแต่เป็นโทษสำหรับความผิดที่ได้กระทำโดยประมาทหรือความผิดลหุโทษ</p> <p>(๓) เป็นคนไร้ความสามารถหรือคนเสมือนไร้ความสามารถหรือจิตพั่นเพื่อนไม่สมบูรณ์</p> <p>(๔) ต้องคุมขังอยู่โดยหมายของศาลหรือโดยคำสั่งที่ชอบด้วยกฎหมาย</p> <p>(๕) อยู่ในระหว่างถูกเพิกถอนสิทธิเลือกตั้ง</p> <p>(๖) เป็นบุคคลล้มละลายซึ่งศาลยังไม่สั่งให้พ้นจากคดี</p> <p>(๗) เคยถูกไล่ออก ปลดออก หรือให้ออกจากการราชการหน่วยงานของรัฐ หรือรัฐวิสาหกิจ เพราะเหตุจรรยาที่ หรือถือว่ากระทำการทุจริตและประพฤติมิชอบในวงราชการ</p> <p>(๘) เคยต้องคำพิพากษาหรือคำสั่งของศาลให้ทรัพย์สินตกเป็นของแผ่นดินเพราะร่ำรวยผิดปกติหรือมีทรัพย์สินเพิ่มขึ้นผิดปกติ</p>	<p>แก้ไขถ้อยคำจาก “กรรมการได้ส่วน” เป็น “ผู้ได้ส่วนอิสระ”</p>
---	--	---

<p>มาตรา ๔๐ กรรมการได้ส่วนจะได้รับค่าป่วยการ ค่าพาหนะเดินทาง ค่าเช่าที่พัก และค่าตอบแทนอย่างอื่นตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา</p>	<p>มาตรา ๔๕ กรรมการที่พ้นจากตำแหน่งจะได้รับค่าป่วยการ ค่าพาหนะเดินทาง ค่าเช่าที่พัก และค่าตอบแทนอย่างอื่นตามที่กำหนดในพระราชกฤษฎีกา</p>	<p>แก้ไขโดยคำจาก “กรรมการได้ส่วน” เป็น “ผู้ได้ส่วนอิสระ”</p>
<p>มาตรา ๔๑ คณะกรรมการได้ส่วนมีอำนาจสั่งให้กรรมการ ป.ป.ช. ผู้ถูกกล่าวหาแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินของตน คู่สมรส และบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ เพื่อประกอบการได้ส่วนตามรายการ วิธีการ และภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการได้ส่วนกำหนด</p> <p>ระยะเวลาตามวรรคหนึ่งต้องไม่น้อยกว่าสามสิบวัน แต่ไม่เกินหกสิบวัน</p>	<p>มาตรา ๔๖ คณะกรรมการที่พ้นจากตำแหน่งมีอำนาจสั่งให้กรรมการ ป.ป.ช. ผู้ถูกกล่าวหาแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินของตน คู่สมรส และบุตรที่ยังไม่บรรลุนิติภาวะ เพื่อประกอบการได้ส่วนตามรายการ วิธีการ และภายในระยะเวลาที่คณะกรรมการที่พ้นจากตำแหน่งกำหนด</p> <p>ระยะเวลาตามวรรคหนึ่งต้องไม่น้อยกว่าสามสิบวัน แต่ไม่เกินหกสิบวัน</p>	<p>แก้ไขโดยคำจาก “คณะกรรมการได้ส่วน” เป็น “คณะผู้ได้ส่วนอิสระ”</p>
<p>มาตรา ๔๒ คณะกรรมการได้ส่วนต้องทำการได้ส่วนและทำความเข้าใจเสร็จสิ้นภายในเก้าสิบวันนับแต่วันที่ได้รับแต่งตั้ง แต่องค์คณะผู้พิพากษาอาจขยายระยะเวลาให้เท่าที่จำเป็นได้</p> <p>ในการนี้ที่คณะกรรมการได้ส่วนมีมติว่าข้อกล่าวหาอันเป็นคดีอาญาต่อกรรมการ ป.ป.ช. นั้นมีมูลหรือมีมติว่ากรณีมีมูลน่าเชื่อว่าการมีการ ป.ป.ช. รำรวยผิดปกติ ให้คณะกรรมการได้ส่วนส่งรายงานพร้อมทั้งเอกสารทั้งหมดที่อยู่ยังอยู่การสูงสุด เพื่อดำเนินการฟ้องคดีต่อศาล</p>	<p>มาตรา ๔๗ คณะกรรมการที่พ้นจากตำแหน่งมีมติว่าข้อกล่าวหาต่อกรรมการ ป.ป.ช. นั้นมีมูลหรือมีมติว่ากรณีมีมูลน่าเชื่อว่าการมีการ ป.ป.ช. รำรวยผิดปกติ ให้คณะกรรมการที่พ้นจากตำแหน่งมีมติส่งรายงานพร้อมทั้งเอกสารทั้งหมดที่อยู่ยังอยู่การสูงสุด เพื่อดำเนินการฟ้องคดีต่อศาล</p>	<p>แก้ไขโดยคำจาก “คณะกรรมการได้ส่วน” เป็น “คณะผู้ได้ส่วนอิสระ”</p>
<p>ให้ยกการสูงสุดฟ้องคดีตามความเห็นของคณะกรรมการได้ส่วนภายในสามสิบวันนับแต่วันได้รับเรื่องตามวรรคหนึ่ง</p>	<p>ให้ยกการ สูงสุด ฟ้อง คดีอาญาตามความเห็นของคณะกรรมการที่พ้นจากตำแหน่งผู้ได้ส่วนอิสระภายในสามสิบวันนับแต่</p>	<p>แก้ไขให้สอดคล้องกับการแก้ไขมาตรา ๑๑</p>

<p>การยื่นฟ้องเมื่อล่วงพ้นระยะเวลาตามวรรคสาม ย่อมกระทำได้ ถ้าได้ฟ้องภายในอายุความ</p> <p>ให้นำบทบัญญัติในหมวด ๒ และหมวด ๓ มาใช้บังคับในการดำเนินคดีตามหมวดนี้โดยอนุโลม</p>	<p>วันได้รับเรื่องตามวรรคหนึ่ง</p> <p><u>ในการยื่นฟ้องต่อศาลได้ก่อนพ้นระยะเวลาตามวรรคสาม ให้ยื่นการอุทธรณ์คำร้องต่อศาลเพื่อขอถอนอุทธรณ์ระยะเวลาฟ้องคดีออกไปได้อีกไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันครบกำหนด แต่ทั้งนี้ต้องฟ้องภายในอายุความ</u></p> <p>ให้นำบทบัญญัติในหมวด ๒ และหมวด ๓ มาใช้บังคับในการดำเนินคดีตามหมวดนี้โดยอนุโลม</p>	<p>แก้ไขให้สอดคล้องกับการแก้ไขมาตรา ๑๓</p>
<p>มาตรา ๔๓ ในการยื่นคดีคณะกรรมการได้ส่วนเห็นว่าข้อกล่าวหาไม่มีมูลให้คณะกรรมการได้ส่วนส่งรายงานพร้อมทั้งเอกสารทั้งหมดที่มีอยู่ไปยังองค์คณะผู้พิพากษาเพื่อดำเนินการต่อไป</p> <p>หากองค์คณะผู้พิพากษาเห็นว่าพยานหลักฐานที่คณะกรรมการได้ส่วนรวบรวมยังไม่เพียงพอที่จะมีคำสั่งในเรื่องนี้อาจกำหนดให้คณะกรรมการได้ส่วนรวบรวมพยานหลักฐานเพิ่มเติมภายในระยะเวลาอันสมควรก่อนมีคำสั่งก็ได้</p> <p>หากองค์คณะผู้พิพากษาเห็นว่าข้อกล่าวหาไม่มีมูล ให้พิพากษายกคำร้องขอ แต่หากองค์คณะผู้พิพากษาเห็นว่าข้อกล่าวหาไม่มีมูล ให้ส่งเรื่องไปยังอธิบดีผู้ตรวจการแผ่นดินฟ้องต่อศาล และให้นำมาตรา ๔๒ วรรคสามถึงวรรคห้ามาใช้บังคับโดยอนุโลม</p>	<p>มาตรา ๔๔ ในการยื่นคดีคณะกรรมการได้ส่วนเห็นว่าข้อกล่าวหาไม่มีมูลให้คณะกรรมการได้ส่วนส่งรายงานพร้อมทั้งเอกสารทั้งหมดที่มีอยู่ไปยังองค์คณะผู้พิพากษาเพื่อดำเนินการต่อไป</p> <p>หากองค์คณะผู้พิพากษาเห็นว่าพยานหลักฐานที่คณะกรรมการได้ส่วนรวบรวมยังไม่เพียงพอที่จะมีคำสั่งในเรื่องนี้อาจกำหนดให้คณะกรรมการได้ส่วนรวบรวมพยานหลักฐานเพิ่มเติมภายในระยะเวลาอันสมควรก่อนมีคำสั่งก็ได้</p> <p>หากองค์คณะผู้พิพากษาเห็นว่าข้อกล่าวหาไม่มีมูล ให้พิพากษายกคำร้องขอ แต่หากองค์คณะผู้พิพากษาเห็นว่าข้อกล่าวหาไม่มีมูล ให้ส่งเรื่องไปยังอธิบดีผู้ตรวจการแผ่นดินฟ้องต่อศาล และให้นำมาตรา ๔๒ วรรคสามถึงวรรคห้ามาใช้บังคับโดยอนุโลม</p> <p><u>ในการยื่นคดีคณะกรรมการได้ส่วนอิสระตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นที่สุด คำสั่งของคณะผู้ได้ส่วนอิสระตามวรรคหนึ่ง ให้เป็นที่สุด</u></p>	<p>กำหนดหลักเกณฑ์การดำเนินการกรณีคณะผู้ได้ส่วนอิสระได้ส่วนได้กล่าวหาว่าข้อกล่าวหาไม่มีมูล เพื่อให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๒๓๗ (๑)</p>

<p>มาตรา ๔๔ ในการพิจารณาพิพากษาในองค์คณะผู้พิพากษาดำเนินการต่อสู้คดีส่วนหาข้อเท็จจริงและพยานหลักฐานเพิ่มเติมตามที่เห็นสมควร เพื่อพิสูจน์ความเป็นจริงตามคำร้องขอให้ดำเนินคดีโดยไม่ผูกมัดกับเหตุผลหรือพยานหลักฐานที่ปรากฏในคำร้องขอให้ดำเนินคดี หรือในการต่อสู้คดีหรือความเห็นของคณะกรรมการสอบสวน หรือในการดำเนินคดีของอัยการสูงสุด</p>	<p>หมวด ๕ การดำเนินคดีเกี่ยวกับการยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน</p> <p>มาตรา ๕๙ ในกรณีที่ปรากฏว่าการกระทำความผิดเกี่ยวกับการที่บุคคลตามมาตรา ๑๐ (๑) ผู้ใดจงใจไม่ยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน หรือจงใจยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินด้วยความอันเป็นเท็จ หรือปกปิดข้อเท็จจริงที่ควรแจ้งให้ทราบ และมีพฤติการณ์อันควรเชื่อได้ว่ามีเจตนาไม่แสดงที่มาแห่งทรัพย์สินหรือหนี้สิน ให้คณะกรรมการ ป.ป.ช. ทำเป็นคำร้องยื่นต่อศาลภายในกำหนดหกสิบวันนับแต่วันที่คณะกรรมการ ป.ป.ช. ลงมติว่ามีการกระทำความผิด</p> <p>กรณีที่ไม่อาจยื่นคำร้องได้ก่อนพ้นระยะเวลาตามวรรคหนึ่ง ให้</p>	<p>หลักการเรื่องผลผูกมัดของสำนวนการต่อสู้คดีต่อองค์คณะผู้พิพากษานั้นได้นำไปบัญญัติรวมไว้ในมาตรา ๖ วรรคหนึ่งและมาตรา ๓๐ วรรคสามแล้วว่า ให้ศาลถือสำนวนดังกล่าวเป็นหลักในการพิจารณาด้วย แต่มีอำนาจแสวงหาพยานหลักฐานเพิ่มเติมได้</p> <p>เพิ่มบทบัญญัติเรื่องการดำเนินคดีเกี่ยวกับการยื่นบัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินเพื่อให้เกิดความชัดเจน</p> <p>กำหนดระยะเวลายื่นคำร้องของคณะกรรมการ ป.ป.ช. ให้สอดคล้องกับระยะเวลาฟ้องคดีตามมาตรา ๑๑ ถึงมาตรา ๑๓ ที่มีการแก้ไข</p>
---	--	--

<p>คณะกรรมการ ป.ป.ช. ยื่นคำร้องต่อศาลเพื่อขออายัดระยะเวลา ยื่นคำร้องออกไปแต่ยังไม่เกินสามสิบวันนับแต่วันครบกำหนด</p>	<p>มาตรา ๖๐ คำร้องตามมาตรา ๕๙ ต้องมีรายละเอียด เกี่ยวกับตำแหน่งของผู้ยื่น บุคคลที่ผู้ยื่นมีหน้าที่รับผิดชอบต้องยื่น บัญชีแสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน ระยะเวลาที่ต่อมายื่น รวมทั้ง ข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดโดยชัดแจ้งพร้อมทั้งบัญชี แสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สิน ผลการตรวจสอบและรายงานของ พนักงานเจ้าหน้าที่ตามกฎหมายประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการ ป้องกันและปราบปรามการทุจริต รวมทั้งมติและรายงานการประชุม ของคณะกรรมการ ป.ป.ช.</p>	<p>กำหนดรายละเอียดของคำร้อง</p>
<p>มาตรา ๖๑ การพิจารณาพิพากษาคดีตามหมวดนี้ ให้ บทบัญญัติในหมวด ๒ การดำเนินคดีอาญา มาใช้บังคับโดยอนุโลม</p> <p>ในกรณีมีข้อขัดข้องในการดำเนินคดีส่วนอายุฯ ที่อาจทำให้ การวินิจฉัยคดีล่าช้าออกไป องค์คณะผู้พิพากษาอาจมีคำสั่งให้แยก การดำเนินคดีในส่วนอายุอาญาออกเป็นอีกคดีหนึ่ง แล้วดำเนินการ พิจารณาในคดีต่อไปได้</p>	<p>กำหนดหลักการว่าให้นำบทบัญญัติในส่วน การดำเนินคดีอาญามาใช้กับคดีชั้นบัญญัติ แสดงรายการทรัพย์สินและหนี้สินโดย อนุโลม</p>	<p>แก้ไขข้อขัดข้องในทางปฏิบัติ กรณีที่อาจมี ข้อขัดข้องในการดำเนินคดีส่วนอายุฯ ที่อยู่ ภายใต้บังคับของบทบัญญัติเรื่องอายุฯ ความ แต่คดีในส่วนของการพิพากษาให้พ้นจาก ตำแหน่งนั้นไม่มีลักษณะเป็นสภาพบังคับ ในทางการเมืองที่ไม่มีความ จึงให้เป็น ดุลพินิจขององค์คณะผู้พิพากษาที่อาจให้</p>

	<p>หมวด ๖ อุทธรณ์</p>	<p>แยกคำวินิจฉัยทั้งสองส่วนออกจากกันได้ เพิ่มบทบัญญัติเรื่องการอุทธรณ์คดีให้ สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๙๕ วรรคสี่ และวรรคห้า</p>
	<p>มาตรา ๖๒ คำพิพากษาของศาลฎีกาแผนกคดีอาญาของผู้ ดำรงตำแหน่งทางการเมืองให้อุทธรณ์ต่อที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาได้ ภายในสามสิบวันนับแต่วันศาลฎีกาพิพากษา</p>	<p>กำหนดระยะเวลาอุทธรณ์ให้สอดคล้องกับ รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๙๕ วรรคสี่</p>
	<p>มาตรา ๖๓ ในกรณีที่จำเลยซึ่งไม่ได้ถูกคุมขังเป็นผู้อุทธรณ์ จำเลยจะยื่นอุทธรณ์ได้ต่อเมื่อแสดงตนต่อเจ้าพนักงานศาลในขณะยื่น อุทธรณ์ มิฉะนั้นให้ศาลมีคำสั่งไม่รับอุทธรณ์</p>	<p>กำหนดเงื่อนไขการยื่นอุทธรณ์ของจำเลยที่ ไม่ได้ถูกคุมขังอันเป็นบทบัญญัติลักษณะ เดียวกันกับพระราชบัญญัติวิธีพิจารณา คดีอาญาและประเพณีที่มีชอบ</p>
	<p>มาตรา ๖๔ คดีที่ไม่มีอุทธรณ์คำพิพากษาให้เป็นผู้ตั้ง วันที่ยื่นอุทธรณ์ถือว่าได้อ่านคำพิพากษาของศาล</p> <p>มาตรา ๖๕ การวินิจฉัยอุทธรณ์ของที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกา ให้คำวินิจฉัยโดยองค์คณะของศาลฎีกาซึ่งประกอบด้วยผู้พิพากษา จำนวนเก้าคน ซึ่งที่ประชุมใหญ่ศาลฎีกาคัดเลือกจากผู้พิพากษาในศาล ฎีกาซึ่งดำรงตำแหน่งต่ำกว่าผู้พิพากษาหัวหน้าคณะในศาลฎีกาหรือ ผู้พิพากษาอาวุโสซึ่งเคยดำรงตำแหน่งต่ำกว่าผู้พิพากษาหัวหน้า</p>	<p>กำหนดวันถึงที่สุดของคำพิพากษา กำหนดองค์คณะผู้พิพากษาวินิจฉัยอุทธรณ์ ให้สอดคล้องกับรัฐธรรมนูญแห่ง ราชอาณาจักรไทย มาตรา ๑๙๕ วรรคห้า</p>

<p>คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๘๖๓/๒๕๖๑ คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๘๖๓/๒๕๖๑ คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๘๖๓/๒๕๖๑</p>	<p>มาตรา ๖๗ การบังคับให้เป็นไปตามคำพิพากษาฎีกาคำสั่งในคดีให้ไปตามกฎหมายมาตรา ๖๗ คำพิพากษาฎีกาที่ ๑๘๖๓/๒๕๖๑</p>	<p>เพื่อแก้ไขข้อขัดข้องในทางปฏิบัติ</p>
<p>การบังคับคดี หมวด ๕</p>	<p>หมวด ๗ การบังคับคดี คำวินิจฉัยของที่ประชุมใหญ่ตามวรรคหนึ่ง ให้ถือเป็นคำพิพากษาโดยข้อยกเว้นของศาลฎีกา</p>	<p>เพื่อให้</p>
<p>การบังคับคดี หมวด ๕</p>	<p>มาตรา ๖๖ ในคดีนี้เองได้ หากมีบัญญัติห้ามขายที่ศาลฎีกาโดยวิธีบังคับคดีบ้างนั้น ผู้พิพากษาคนไหนจะคนใดในองค์คณะวินิจฉัยคดีฎีกาจะเสนอประธานศาลฎีกาให้วินิจฉัยห้ามขายที่โดยวิธีบังคับคดีบ้างหรือไม่ “มาตรา ๖๖”</p>	<p>เพื่อให้</p>

	<p>มาตรา ๖๘ การบังคับคดีเอาหลักทรัพย์อื่นของบุคคลซึ่งต้องชำระเงินแทนมูลค่าสิ่งหรือสิ่งให้ตกเป็นของแผ่นดินให้กระทำได้ในสื่อบนส่วนตัวคำพิพากษาถึงที่สุด และให้อัยการสูงสุดหรือสำนักงานคณะกรรมการ ป.ป.ช. แล้วแต่กรณี เป็นผู้มีอำนาจหน้าที่ในการดำเนินการบังคับคดี โดยให้ร้องขอให้ศาลออกหมายบังคับคดีและให้เจ้าพนักงานบังคับคดีของกรมบังคับคดีมีอำนาจหน้าที่ยึดหรืออายัดทรัพย์สินและขายทอดตลาดตามที่ได้รับแจ้งจากอัยการสูงสุดหรือสำนักงานคณะกรรมการ ป.ป.ช. ทั้งนี้ มิให้หน่วยงานของรัฐเรียกค่าฤชาธรรมเนียมหรือค่าใช้จ่ายจากผู้ใดเป็นการบังคับคดี</p> <p>การบังคับคดีตามวรรคหนึ่งให้กระทำได้แม้ว่าบุคคลซึ่งต้องชำระเงินแทนมูลค่าสิ่งหรือสิ่งรับถึงแก่ความตายไปแล้ว หากปรากฏว่าคำพิพากษาถึงที่สุดก่อนผู้นั้นถึงแก่ความตาย</p>	<p>เพิ่มเติมในลักษณะเดียวกันกับพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการทุจริต และพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาความคดีทุจริต และประเพณีมิชอบ</p>
	<p>มาตรา ๖๙ ในกรณีศาลสั่งรับทรัพย์สิน ตามมาตรา ๔๕ และมาตรา ๔๕ ไปแล้ว หากปรากฏในภายหลังโดยคำร้องของเจ้าของที่แท้จริงว่า ผู้เป็นเจ้าของแท้จริงมิได้รับเห็นเป็นใจด้วยในการกระทำ ความผิด ก็ให้ศาลสั่งให้คืนทรัพย์สินนั้นตามสภาพที่เป็นอยู่ ถ้าทรัพย์สินนั้นยังคงมีอยู่ในความครอบครองของเจ้าพนักงาน คำร้องของเจ้าของที่แท้จริงนั้นจะต้องกระทำต่อศาลภายในหนึ่งปีนับแต่วันคำพิพากษาถึงที่สุด</p> <p>ในกรณีที่ต้องมีการบังคับคดีเอาหลักทรัพย์อื่นของบุคคลซึ่งต้องชำระเงินตามมาตรา ๔๖ หากปรากฏโดยคำร้องของผู้เป็นเจ้าของแท้จริงในทรัพย์สินที่ถูกยึดหรืออายัดว่าผู้เป็นเจ้าของแท้จริงมิได้รับเห็น</p>	<p>เพื่อให้สอดคล้องกับการเพิ่มมาตรา ๔๕ มาตรา ๔๕ และ มาตรา ๔๖</p>

<p>บทเฉพาะกาล</p>

<p>ผู้เรียน นาย ภูมิ ภูมิ โรงเรียนบ้านบึง</p>	<p>ผู้เรียน นาย ภูมิ ภูมิ โรงเรียนบ้านบึง</p>	
---	---	--